

Do Văn Thị Hùng Cựu HS Petrus (1971) tặng bạn bè thân thiết đang chờ Kho Sách Xưa Quán Văn Đường

tuổi ngọc

TUẦN BÁO CỦA YÊU THƯƠNG

133

Chủ nhiệm, chủ bút :

Phụ tá chủ nhiệm :

Thư ký tòa soạn :

DUYÊN ANH

NGUYỄN TÂN KHANG

ĐINH TIỀN LUYỆN

HẠ ƠI, HẠ ƠI...

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU
TÒA SOẠN VÀ TRI SỰ : 63 BÙI THỊ XUÂN (LẦU 1) SAIGON II

TUYÊN TẬP THƠ VĂN MÙA HẠ

văn

mùa hè của bé
mùa hè có nhiều đôi thay
ngọn tóc trên môi
cây xanh bên trường nữ
với bạn yêu của em
ngày tháng hạ
mưa hạ
ngày hạ
mùa hạ khác thường
bóng mát
cuối cùng của một niên học

NHÃ CA
NGUYỄN THANH TRỊNH
NGÔ THỊ CÁT NHUNG
TRẦN QUANG THIỀU
GI AI
TUYẾT OANH
ĐÔNG T.V.
VÀNH KHUYẾN
NGUYỄN PHẠM NGŨ
QUỲNH HOA
TRƯƠNG THỊ HẢI NGUYỄN

thơ

tháng năm bờ cỏ hạ
về một mùa đang trở lại
chiều hạ hồng
gửi lại đời nhau
theo cơn nắng mới
em và mùa hạ xưa
hè rú
hạ ơi, yêu em đâu hạ
nắng cũng buồn
nụ hôn đầu

HÀ HUYỀN HOA
TRẦN VĂN NGHĨA
NGUYỄN NGỌC HOÀNG
TRÂM THỊ DỄ THƯƠNG
TRẦN VIỆT DŨNG
NGUYỄN AN XUÂN
VŨ TÌNH
NGUYỄN HẠ LONG
KIM TUẤN
TRẦN DẠ TỬ

truyện

cảm ơn em đã yêu anh
chủ nhật uyên ương

DUYÊN ANH
ĐINH TIỀN LUYỆN

Chúng tôi gửi tới bạn ngọc một tuyển tập thơ văn mùa hè mang chủ đề Hạ Ơi. Tuổi Ngọc quá nhỏ bé với số trang giới hạn nên, nói theo thi sĩ Xuân Tâm, mùa xuân của học trò không thể chứa hết trong sáu mươi tư trang giấy. Làm số Hạ Ơi, chúng tôi rất sung sướng vì được đọc và chọn thật nhiều bài xuất sắc đến nỗi phải thành thật nói rằng một vài bạn ngọc viết không thua gì những cây viết nhà nghề lão luyện. Nếu các bạn ấy thích theo đuổi văn chương, các bạn ấy sẽ trở thành những nhà văn danh tiếng. Chúng tôi thấy có bốn phần khích lệ (vì nếu được phép nâng đỡ, sẽ nâng đỡ) các bạn ấy. Tòa soạn sẽ bàn văn đề này ở những số báo tới. Như đã trình bày, Hạ Ơi nhận hàng trăm bài mà chỉ giới thiệu một số bài, hẳn nhiều bạn gửi bài đóng góp phần trách chúng tôi. Xin lỗi vẫn là nghề của Tuổi Ngọc. Đã đành rồi. Nhưng xin lỗi thì hứa ngay trọn mùa hè 1974, Tuổi Ngọc dành đăng tải thơ văn Hạ Ơi đã chọn lựa mà chưa đi cùng Hạ Ơi. Sau Hạ Ơi, Tuổi Ngọc 134, chúng tôi thực hiện Tuổi Ngọc Lên Ba, số báo kỷ niệm ba năm long đong, lận đận của một tuần báo. Tuổi Ngọc Lên Ba đầy 84 trang, để giá 150 đồng. Hội Chủ Báo Việt Nam đã quyết định tăng giá báo trong một thông cáo mà hầu hết nhật báo đều đăng ở trang nhất, đóng khung đen sậm. Thông cáo còn cho biết, giấy sẽ leo tới 5678 đồng 1 rame. Do đó, để Tuổi Ngọc có thể sống mà mua vui bạn ngọc, chúng tôi sẽ để giá bán mỗi số Tuổi Ngọc là 150 đồng kể từ số 135 với số trang thường lệ, nghĩa là 68 trang cả bìa. Mong bạn ngọc cảm thông hoàn cảnh khó khăn chung của làng báo Việt Nam, tiếp tục đọc và cổ động mọi người đọc Tuổi Ngọc và hãy nổi giận với những ai muốn giết chết Tuổi Ngọc bằng cách mượn Tuổi Ngọc. Cuối cùng, thưa bạn ngọc, số Hạ Ơi là số đặc biệt nên tòa soạn tạm gác vài mục thường xuyên.

Biên lai số 597-BTT-NBC cấp ngày 16-4-1971

Bộ biên tập : TỬ KÊ TƯỜNG, Y ĐỨC, AI NHI, AI HOA, NGỌC THÂN, AI

Quản lý ĐẶNG XUÂN CÔN

Số 133

Tuần lễ từ 24-5-74

Giá 120đ

NHÃ CA MÙA HÈ CỦA BÉ

Theo anh Phong, để báo hiệu mùa hè, ở miền Trung, phượng nở đầy đường và ve kêu rộn rã. Khúc nhạc ve thì sâu thẳm lắm, buồn ối là buồn. Có thể, người ta mới gọi ve là ve sâu. Ở Sài Gòn, khác hẳn. Để báo hiệu mùa hè, những chú dế không biết ở đâu, xuất hiện đông như giặc tới. Ngoài vườn, dế kêu inh ỏi suốt đêm. Trong nhà, cũng có những chú dế nhờ nội tuyến, lọt vào, trở tài ca hát âm ỹ, làm nhức óc không chịu nổi.

Kể nội tuyến ở đây là thằng Bím. Chẳng là, anh chàng có những mùa chơi. Mùa đánh bi. Lúc nào trong túi anh chàng cũng đầy nhóc những hòn bi đủ màu, trong suốt. Bi rơi đầy nhà. Bi bừa bãi đèn gây tai nạn. Rồi tới mùa chơi diều. Ông Bím thấy tụi trẻ con làm diều, khoái lắm. Lúc đầu, ông chờ có con diều nào lạc, rơi mắc ở cành cây, ông khèo xuống. Dao kéo chi trong nhà cũng mẻ hết. Ông làm con diều nào trông cũng thẳm lăm cơ, và ông lầy ống chỉ của mẹ ra cột. Ông chạy diều không bao giờ bay lên cao, mà chỉ là là mặt đất. Ông chán những con diều bướng bỉnh rồi. Và bây giờ, kinh khủng nhất là mùa dế.

Bắt tội Bò, trưa nào nắng chang chang, phải lái xe lên tận Chợ cũ tìm mua dế cho Bím. Ông trở về, với những hộp, những lon. Bím hí ha hí hửng. Vừa vô tới nhà đã toáng cả lên :

— Tóc. Ai làm ơn cho xin sợi tóc đi.

Nói là xin xỏ, nhưng vừa trông thấy Bé, nó đã chạy ào tới vít đầu Bé xuống. Bé chưa hiểu gì thì bứt, bứt, đầu Bé đau nhói, mây sợi tóc bị đứt bung. Đau quá, Bé nổi cục, túm lấy thằng Bím, cóc vô đầu nó mây cái. Đau phải biết, cho lần khác phải nhớ. Nhưng thằng Bím coi như chẳng thấm vào đâu. Nó đem mấy cái lon, cái hộp, chạy lui chạy tới, rồi chúi ở một góc nhà. Con Tí xoắn lấy :

— Đầu, đầu, cho chị coi với.

Thằng Bím đưa tay che lại :

— Hồng được nghe. Lớ xớ nó đi mất. Để đó cho em.

Rồi nó ba hoa :

— Xời ời. Trên Chợ cũ nhè nhiều ời là nhiều. Nhè com, nhè tưa, nhè cánh đen, nhè cánh xanh.

— Nhè nhè cái gì. Dề, nghe chưa.

— Thì nhè. Nhè.

Con Tí bật cười. Lân cũng đứng coi, nhưng làm ra vẻ ta đây người lớn rồi, không thèm chơi dề nữa. Làm ra vẻ vậy, nhưng ai không biết là anh chàng thích mê đi. Cả Bé đây này, thấy mây con dề cũng thích quá trời. Và Bé ngồi xuống bên cạnh thằng Bím.

— Cho chị coi với.

— Coi thôi nghe.

— Ừ.

Thằng Bím mở hộp ra, Bé chỉ thấy mấy con dề lấp ló, rồi nó đẩy nắp hộp lại. Nó đứng dậy :

— Đừng có ai đụng vô nghe. Cấm nghe. Để em đi lấy cỏ cho nó ăn. Ủa mây sợi tóc đầu rồi. Mới đây...

Nó cúi tìm, nó xỏ con Tí, xỏ Bé, xỏ Lân. Nó bò giữa nhà. Nó thấy cái quạt trần quay, nó đổ tội cho cái quạt :

— Khi. Quạt mát hết rồi. Bay mất tóc rồi. Chị Tý, đến em đi.

— Tao vắn quạt bao giờ.

— Không biết. Chị Bé đèn em đi.

— Tao đập chét giờ.

— Không cần, lầy tóc mẹ.

Bây dề của thằng Bím chỉ tới chiều là thắm thiết lắm rồi. Con gậy cánh, con đứt râu, con thì bò không nổi vì chỉ còn độc một cái chân, và tới tối, chỉ có chú dề độc cước, là còn thoi thóp thớt. Đến mười một giờ, lúc cả nhà đang coi Ti vi, gần tới đoạn chốt một vở tuồng thì thằng Bím hét lên, dầy đành dạch :

— Tao không cho mày chết. Nhè. Nhè. Mày có sống lại không ?
Hu Hu. Tao hông cho mày chết. Hông, hông à nhe...

Đầu tiên, mẹ tướng con dề cần mò gì thằng Bím. Lát mới biết là con độc cước đã mệt đừ, hấp hời. Thằng Bím còn cột sợi tóc ngang mình con dề, và cô quay. Nó vừa quay vừa khóc.

— Bỏ ời. Nó hông chịu xòe cánh nữa. Nó lì. Nó nhất định chết.
Con nhè, con nhè... hu hu...

Anh Phong dỗ dành :

— Nó chết rồi, còn xòe cánh gì nữa.

Và anh bảo Bím thả con dề xuống, anh bế Bím lên :

— Được rồi. Để mai anh mua con khác cho. Thiều gì. Anh bày cho Bím cách làm cho nó nổi hung đá nhau. Nuôi dề khó lắm, phải biết cách nó mới sống được.

Thằng Bím chùi nước mắt :

— Mai. Mai anh nhớ nghe. Anh nhớ mua nhè.

— Xong rồi. Cho anh chơi dề với nghe.

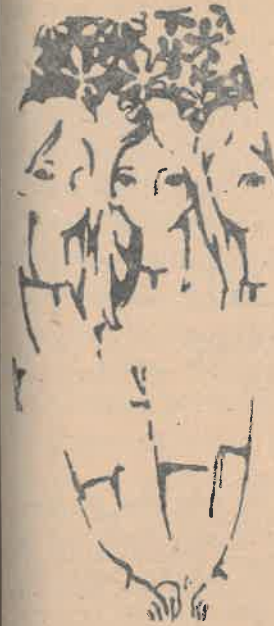
— Chỉ cho anh Phong chơi thôi.

Bé vừa buồn cười vừa thấy tiếc. Ước chi Bé cũng có mùa chơi dề như thế. Bây giờ thì e đã muộn. Thấy anh Phong cưng chiều thằng Bím, Bé ham ời là ham. Ngay sáng hôm sau, anh Phong có giờ nghỉ, anh vội đưa thằng Bím đi mua dề.

... Từ lúc anh Phong tham dự vào trò chơi này thì Bé cũng được thằng Bím gặt đầu cho vô đáng.

Sở dĩ như vậy là vì Bé có đầu tóc tốt. Anh Phong nói tóc Bé dài lắm, lại mượt, dùng dề cột dề là nhất. Lần thấy phe này đông quá, cũng muốn kết thân. Mười một giờ đêm, Lân còn tha thân đứng ngoài cột điện để chụp dề. Lân bắt dề rất tài, chỉ có hai đêm, Lân đã có mười mấy hộp đựng dề, con nào cũng bự không. Lân gạ :

(Xem tiếp trang 64)

nụ hôn đầu

Lần đầu ta ghé môi hôn

Những con ve nhỏ hết hồn kêu vang

Vườn xanh, cỏ biếc, trưa vàng

Nghìn cây phượng vĩ huy hoàng trở bóng

Trên môi ta vạn đóa hồng

Hôn em, trời đất một lòng chưa chan

Tiếng cười đầu đó rộn tan

Nụ hôn ngày đó miền man một đời

Hôm nay chợt nhớ thương người

Tiếng ve mùa cũ rụng rời vai anh

Trưa vàng cỏ biếc vườn xanh

Môi anh chín đỏ đầu cành phượng xưa

TRẦN DA TỬ

(thuở làm thơ yêu em)

nắng cũng buồn

nắng cũng buồn qua sân lớp cũ

buổi học tàn còn nhớ không em

chiều xưa đi mây trắng bên thềm

tơ kỷ niệm giăng đầy mắt nhỏ

mùa hè rồi phượng niu chân em

bao nhiêu thơ ước mộng êm đềm

con đường cũ áo lửa gió hen

người trở về phiến đá bờ vờ

phố nhà ai ngun ngút mong chờ

khung cửa mở trời xanh xir lạ

mùa hè rồi phượng niu chân em

như lũ ve ru hát giọng mềm

trưa nắng hạ qua miền nhiệt đới

mối tình đầy kỷ niệm trên tay.

KIM TUẤN

cuối cùng một niên học
TRƯƠNG THỊ HẢI NGUYỄN

Buổi chiều tan trường của cuối niên học tôi đã thấy hoa phượng nở rợp đỏ cả một nhánh cây, tôi nói nhỏ cho đủ mình nghe 'mùa hạ' và tự dưng nghe lòng mình nao nao quá đỗi. Có phải những ngày thơ tuyệt vời cùng bạn bè và sách vở sẽ lãng quên sau hai tháng hè ray rứt không? Chao ơi, còn gì đâu, tôi sợ mùa hè, nó cướp đi của tôi những bạn bè bỏ trường ra đi, cũng như tôi bây giờ sắp ra đi mãi. Phải chăng hạ đến reo vào tôi những ray rứt khôn nguôi. Đột nhiên tôi nhớ Minh vô cùng, giờ này anh đang làm gì hở Minh? Chiều nay bãi trường rồi, em chỉ còn lại nơi đây những chắt chổng thương nhớ, con đường giờ chỉ mình em đi một mình. Tình yêu của tôi là thứ tình mây khói, vì anh là cánh chim trời không chịu dừng, anh là bạn của mây gió, của sương mù đan kín, còn tôi nhỏ bé vô cùng làm sao có thể giữ nổi Minh khi tôi quá yêu đuối trước mặt anh, tôi vẫn biết sợi tóc mình đã làm Minh vấp ngã, nhưng sau đó anh cũng vùng dậy đứng lên và tôi chỉ biết có khóc mà thôi.

Có một dạo nào đó, tôi nói với Minh về tình yêu của tôi và Minh, anh vẫn im lặng hút thuốc, trời ơi, lúc đó tôi muốn giăng lấy điều thuốc của Minh vắt đi ngay. Nhưng sự im lặng của anh làm tôi hoảng sợ, Minh quay lại nhìn tôi mỉm cười, anh nói tôi hay nghĩ vẩn

vơ, vì con gái là chúa lộn xộn. Tôi lặng câm, thật sự lúc đó tôi muốn khóc quá, nhưng có Minh bên cạnh, nên tôi cố cắn môi thật chặt để khỏi bật khóc. Minh ạ, anh có biết từ thuở nhận lời yêu thương của anh là em bắt đầu lo sợ, sợ hạnh phúc của mình sẽ vỡ nát như những bong bóng trong chiều mưa hạnh phúc thật tuyệt vời. Hạnh phúc vây kín cả hồn em, hạnh phúc là trái chín ngọt bùi em đang ăn, là ân sủng cao siêu của thượng đế ban phát cho em, khi có anh bên cạnh như hình với bóng. Nhiều khi ngồi bên anh tôi chột khóc, có phải vì quá sung sướng trong hạnh phúc hay là lo sợ vẩn vơ mà anh đã thường nói, có ăn anh ôm mặt tôi bằng hai tay, giọng nói thật gần thật ấm: Hân, anh sẽ dừng bước bên em mãi mãi. Những lần ấy, trời ơi, tôi muốn gục chết ngay trên đỉnh hạnh phúc. Minh ạ, có phải những lời nói nóng nần tha thiết hay là gian dối hở Minh? đừng lừa gạt em anh nhé. Tất cả cho anh và anh là của em, em là của Minh. Những lần tôi cảm thấy bơ vơ nhất là những chuyến bay lâu và xa lơ lác của anh, những chuyến bay đó làm tôi phập phồng lo sợ, dù biết anh vẫn coi thường, nhiều đêm anh không đến, tôi đứng ti tay lên cửa sổ, dõi mắt ra xa phía chân trời ngun ngút một vài chiếc máy bay lập lờ, những tàu bay đó có anh không hở Minh? Anh có biết ở đây em đợi anh từng giờ từng phút, những trường chờ đợi đó gần héo rữa cả hồn, thì anh lại về, nối lại hạnh phúc bị cắt đứt bấy lâu nay, mỗi lần ngỡ là Minh đi luôn thì Minh lù lù hiện đến, làm tôi nghẹn lời không nói được, chỉ chạy lại ôm chầm lấy anh khóc ngất. Minh luôn tay vào tóc tôi, và nâng mặt tôi lên, tôi bắt gặp bóng mình trong đôi mắt to dài của anh, lúc đó tôi chỉ biết có khóc, và nhắm nghiền mắt lại để tận hưởng trái ngọt của hạnh phúc.

Bây giờ thì hạ đã về, đã ngủ ngon trên từng phiến lá, hôn cả trên ngọn tóc tiên mảnh khảnh, và nắng thì trải dài khắp lối, không biết trên từng chuyến bay xa của Minh, anh có nghĩ là mùa hè đã về, sắp bắt đầu bằng những cơn mưa buồn bã, làm mờ mịt đường bay của anh, để hồn tôi ray rứt nghìn nỗi xót xa. Anh có hay mai này tôi sẽ từ giã ngày thơ để về một tình nhỏ, làm cô giáo lạ với từng khuôn mặt học trò khờ khạo với những bụi phấn làm sót mắt mặn môi. Minh ơi trên từng đường bay mù xa đó, anh có nhìn lại em lần nữa dù là xa lạ, dù là đã

mắt nhau không hở Minh? Vì anh đã có một nơi nào để tới, một nơi đó sẽ cho anh tìm lại những thân quen của mình thường bàn với em hay Minh đã dần quên để chuẩn bị một động tác mới với ai, chứ không còn là em nữa Minh ạ. Bởi thế em xin mang theo tất cả, yêu thương, hạnh phúc của Minh đã cho em trong những ngày tháng đó, cho dù tuổi nhỏ của em đã bị tước đoạt, để chỉ còn lại cho em cả một đời chua xót. Với Minh xa nhau này có làm anh nuối tiếc lắm không? Hay chỉ là những đam mê anh dành cho em, rồi lại ra đi không hồi tiếc, không bằng khuôn như em. Vâng, thì là thế đi cũng được em vẫn mong Minh vẫn bình an trong cuộc sống, vẫn mãi mê đời sương gió, vui cho trọn niềm vui. Còn riêng em, xin nhận hết những thất bại, buồn phiền đến nỗi đau cả tim, mai này về tỉnh nhỏ trời ơi, buồn chết đi được, thế là hết. Minh đã chọn cho Minh một hướng đi là bốn phận không gian, với đường bay trên cao ngắt của trời xanh mờ mịt với khói mây, lại xa anh nghìn nghìn cây số có tìm được nhau không Minh? Hay chỉ là nước mắt hoen mi trời vào hạ. Nắng gay gắt, nắng chët cả cây cỏ, không có Minh ở đây, còn ai cho em gục đầu trên vai anh, không có Minh ở đây để em vui buồn. Tôi đứng nép vào gốc cây, từng chiếc lá rụng ngập dưới chân, Minh bây giờ xa ngút như mây, có nhớ gì em không? Con bé ngày xưa nhí nhảnh, ngây thơ mà bây giờ chỉ có nước mắt là thứ tiêu khiển. Tôi ngậm ngùi tưởng chừng như mình vừa rơi xuống tột cùng của cay đắng.

Tôi trở về trên đường lộng gió, nắng như muốn nghiền nát lấy tôi, tóc bay áo bay và hình như tôi cũng bay, bay cao xa tít để đến với Minh, để nói những lời thương nhớ về anh. Nước mắt mặn môi, tôi muốn gục chët giữa rừng lá, để ánh mặt trời đốt tôi tan ra, cho hồn tôi bay vì vút tìm Minh.

Minh cũng đã đi xa vào mù mờ khói mây. Chao ơi, em nhớ từng chuyến bay của Minh và những lần trở về, nhớ đến tận cả tay chân, quay quắt cả hồn. Minh ơi, mai này xin gọi lại thành phố những ngày vui trẻ dại, em mang theo cho mình nỗi chât chiu bấy chừ và những giọt nước mắt đắng chât làm sưng húp cả mắt em đấy Minh.

TRƯƠNG THỊ HẢI NGUYỄN

NGUYỄN PHẠM NGŨ

MÙA HẠ KHÁC THƯỜNG

Mùa hạ đến như một cơn mơ, bắt chợt đến ngân ngơ và đau buồn. Những lá đã xanh từ trăm năm, nhưng hoa phượng đã về lúc nào chẳng biết.

Bây giờ tôi không thể trở lại chốn đó, cũng như không thể nào gặp lại Hạ Dung. Con chim bé bóng mùa hạ những năm về trước...

Tất cả bây giờ như một bóng trôi, như một tụ hội rồi tan biến. Mơ hồ và tối tăm; buồn đau cùng xót xa. Mùa hạ bây giờ bắt đầu như một bắt đầu, trở lại như một trở lại. Đắm đắm nỗi nhớ. Con chim bé bóng Hạ Dung đã đời xa, đã già từ vĩnh viễn ngôi trường nhỏ bé ở tỉnh lỵ Đê đến đậu ở một chiếc cành vương giả hơn... Thực sự nắng đã lớn, như một khác thường không thể ngờ trước...

Khuôn viên Văn-Khoa, ngày đầu tiên chim nhỏ ngưng nghịu và vương vít như một chú chim non mới tập bay nhảy. Rồi từ đó tôi ra đi, chính thức bỏ lại nắng ấm và thương yêu sau lưng đời sống. Nước mắt của chim nhỏ đã đầm ướt trên sân cỏ của khuôn viên, trên tường với đại học những buổi sáng lẻ loi, những buổi trưa cô đơn, xót xa một mình trong những ngày mưa lạ. Những cơn mưa mau và nhẹ như sương giống như ở phố núi này. Làm ướt mi chim nhỏ những buổi sáng đến trường. Rồi nắng nghĩ, những ý nghĩ thật mong manh.

Ở thành phố đó... hai năm dài qua lặng lẽ. Tôi đèn rói đi, như một lần hẹn hò với vĩa. Hạ Dung đã dần dần đi khỏi đời tôi như một cơn mưa phù, như một âm thầm rất xót xa bỗng bất chợt.

Tiếng hát của Hạ Dung vẫn còn âm vang trong đời tôi, quây kín như một ngục tù, như một bản án không thể thoát. Muốn đời tôi vẫn nhớ cơn mưa trong mùa hạ ngày cũ, Hạ Dung và tiếng hát buồn mong manh như một đời sống, như một tình yêu không cùng nào đó... Bây giờ đã xa nhau, gần một năm trời lặn đạ của tôi. Hạ Dung có tìm được niềm vui nào khác hơn nữa không? Ở Văn Khoa, đã qua rồi gần một năm trời nhớ nhung. Gợi lại cho Hạ Dung những kỷ niệm của tình buồn hai đứa, những lời yêu đương ngày đó. Gợi lại cho Hạ Dung những chủ nhật ở Nguyễn Huệ - Tự Do và những ngày ăm nồng hương tóc rồi. Không hiểu Hạ Dung có nhớ những ngày ở Cường Để, nụ hôn với ở Duy Tân. Chủ Nhật ở Thánh Đường cầu nguyện... Gợi lại hết cho Hạ Dung những kỷ niệm đẹp, để riêng mình tôi mang tình buồn ra đi. Chối bỏ kỷ niệm, chối bỏ dĩ vãng...

Mùa hạ : Có những cơn mưa khác thường. Đèn lặng lẽ vang vang trong đời sống. Nhắc cho tôi nhớ mùa mơ ở thư viện ngày cũ. Con đường Gia Long tập nập vào buổi trưa. Hạ Dung thường đến thư viện vào buổi trưa. Trời mưa mau, đôi bàn tay vuốt mặt buồn phiền. Tôi vội vàng tới thư viện ra đón Hạ Dung trước đường. Mưa bay loang loáng mờ trời đất, 2 đứa nhìn nhau cười vỡ nước mưa. Trời không gió nhưng tay nàng lạnh, nhưng tình ăm cũng sưởi nóng cơn mưa. Trong bóng nước chạy dài theo hàng hiên. Hạ Dung say mê đêm, trời hồng cho nàng ngẩn ngơ một chút buồn tiên nữ, mắt Hạ Dung như chứa cả bầu trời. Nghe nàng hát nhỏ nhỏ. Tiếng hát chạy dài trên hành lang thư viện như một huyền thoại khôn cùng..

Ở đây. Bây giờ hết thuở vàng son cũ. Buổi sáng mùa hạ ở Cao nguyên lạnh se da thịt. Nổi buồn nằm ngủ mê trong lòng thung lũng đầy sương. Đôi tay mang khờn khó vẽ vời tình không trên những triển đờc cao. Những con đờc buồn buồn như bóng tôi của cao nguyên, như nỗi ăm u của núi rừng. Ở đây không có Hạ Dung để Hạ Dung đòi đưa đi chơi núi. Đòi hái sim rừng, bẻ hoa, bắt bướm. Tôi cảm thấy iếc nuôi như một cái gì bị bỏ quên...

Giờ này có lẽ Hạ Dung đang tan trường. Theo thói quen Hạ Dung sẽ đi ngược lên Cường Để ra Bạch Đằng Chiếc xe của Hạ Dung đôi lúc cũng phải than cam khổ để cho những anh hùng ra tay nghĩa hiệp. Hạ Dung bảo tại trường có một anh chàng núp đôi mắt sau gọng kính to, ngừng xe ở Duy Tân để bày trò đưa đón. Anh chàng sẽ theo mãi Hạ Dung đến khi nào biết nhà mới thôi. Hạ Dung sợ... Nhưng có lẽ Hạ Dung bây giờ, chắc dạn dĩ hơn Hạ Dung ngày cũ. Dạn dĩ đã đánh mất đi ngây thơ của Dung. Tôi tiếc thương và tội nghiệp vô vàn. Chắc không bao giờ tôi gặp lại Hạ Dung lần nữa. Vì bây giờ tôi như kẻ hoang đàng, ồm mộng ngao du, hồ hải. Để ước mơ rồi giết chết ước mơ, để hy vọng rồi thất vọng, để tao ngộ rồi rẽ chia, Hạ Dung ngày trước bé bỏng, thường hay khóc một mình. Nhưng bỗng dưng tôi quyết ra đi. Ra đi như một dòng sông nhỏ chờ chất rong rêu.

Bây giờ tôi yêu màu tím. Tôi thường nói về màu tím, viết về màu tím, làm thơ ca ngợi màu tím, hát về máu tím. Ngày xưa tôi yêu màu trắng. Hạ Dung cũng bảo yêu màu trắng. Màu trắng tượng trưng cho sự ngây thơ, trong sạch. Vì vậy Hạ Dung rất ít khi mang áo màu. Ngày đó, 2 đứa đam mê màu trắng. Tôi còn nhớ kỷ niệm lần đầu tiên giữa Dung và tôi. Và chúng tôi yêu nhau từ đó. Mùa hạ năm ngoái, buổi tiệc chia tay Dung hát «Hè về» cùng chúng bạn trên sân cỏ mướt, Dung đùa như còn bé nhỏ lắm vậy. Tôi thích nét bé bỏng dễ thương đó của Dung và cảm thấy quyền luyến. Dung cùng vài cô bạn đến nhờ tôi tập cho Dung bài «Hạ trắng» để đêm sau trình diễn trước quan khách ở sân khấu nhà trường. Dung tập «Hạ trắng» thật trôi chảy và tự nhiên... Đến sau, tôi chơi đàn cho Dung hát. Trước quan khách...Dung không được tự nhiên. Nhưng một lúc Dung hát như say mê, như chỉ có một mình Dung với cỏ cây (Dung bảo tôi như vậy). Hết bài, Dung trao máy vi âm cho ông Hiệu trưởng. Tôi thấy mắt Dung long lanh, và đôi giọt lệ lăn tròn xuống mà theo cái chào của Dung... Sau tôi hỏi tại sao Dung khóc hôm đó. Dung trả lời vì bài «Hạ trắng». Mùa hạ chia tay ngôi trường tình lý của Dung nghĩ nó mong manh nhưng như vĩnh viễn đời đời...

Không biết bây giờ Hạ Dung có đổi thay như tôi đã đổi thay không. Mong sao tình yêu của hai đứa vẫn bình thường, như không

tội vạ. Không như tôi yêu màu tím, Hạ Dung yêu màu trắng... Tôi yêu màu tím như Hữu Loan yêu màu tím hoa sim, như màu rong rêu của Quốc Tuấn, màu hồng tigon của T. T. Kh., màu xanh lá sân trường, màu vàng hoa cúc của Nguyễn Sa và màu trắng tang thương của Nguyễn Bình...

Mùa hạ năm ngoái Dung còn ở Mỹ Tho. Với nỗi lo cho ngày thi gần tới. Mặc dù lo bài thi nhưng Dung vẫn dành cho tôi những kỷ niệm đẹp. Buổi chiều mưa bay lâm tằm trên phố ở Trưng Trắc, vào «Mây Chiều» nghe gió lộng ngoài sông, hay khẽ nghe nắng hạ ran ran trên sóng nước. Khi nghe Thanh Lan - Khánh Ly ru tình buồn. Tôi nhớ hoài cà phê ở Trưng Trắc. Tôi nhớ hoài ghé đá chiều mưa công viên...

Hạ Dung có một ước mơ, tôi có một lý tưởng : Bời thì chúng tôi xa. Hạ Dung thường nói : «Đời sống mong manh như tình yêu, mà tình yêu chúng ta mong manh hơn đời sống». Bời thì tôi lại một lần ra đi lấm lờ nữa... Ở đây tôi vẫn giữ tiếng hát của Dung, như một liều thuốc nhiệm mầu để nuôi hy vọng. Mà cũng không biết phải hy vọng gì nữa. Nơi đây, gió núi mây ngàn như trùng trùng xa cách, như dền rồi đi, gặp gỡ rồi tan...

Tôi thương cái phố núi lạnh căm căm những buổi tối. Các con đường dốc thoải-thoải mù sương. Và những hồi chuông của giáo đường bé nhỏ. Có Thanh Xuân, có Đặng thị Quỳnh Lan với những ngày xưa mờ mịt, đêm mù mờ. Vì thế tôi chưa thể bỏ chôn này để tiếp tục ra đi...

NGUYỄN PHẠM NGŨ

CHỈ MỚI BẮT ĐẦU,
TIỀNG ƠI CỦA MÙA
HẠ SẼ KÈO DÀI
ÂM VANG Ở CÁC SỔ TỜ

ĐỀ TAM CHU
NIÊN BẮT NGỜ
NHIỀU
MƠI LẠ

bóng mát ■ quỳnh hoa

Tôi trở lại đây với một chút bụi ngậm ngùi trên đôi mắt bơ vơ tìm kiếm. Ở đó quê hương tuổi nhỏ ngu ngơ là thành trì của những kỷ niệm ngọt ngào yêu dấu pha lẫn sâu muộn xót xa đã tượng hình thành tượng nhớ trong hồn. Và kỷ niệm theo thời gian chừng như xa xôi, trong tâm thức thật gần. Tôi trở lại để thấy hình ảnh mái trường xa xưa đã hao mòn, để thấy dáng còng khom của thầy giáo cũ, đã già với những nếp nhăn hao gầy hằn trên trán, quanh vành môi mùa mỗi và trên đôi mắt vui tươi thủa nào, chỉ hấp háy nỗi mừng vui không lời dành cho đứa học trò cũ thương yêu. Bây giờ còn lại ở đây, tình lý này cùng với những người thân quen đều một vẻ đợi chờ nhẩn nhục. Ở thời gian và chiến tranh như dòng thác ào ạt đã soi mòn hồn người thành nhẩn nhụi lạnh lùng, đã làm cho đời sống ở đây bỗng nhiên bình lặng, thờ ơ cường bách và an nhiên quá, mất hẳn sự linh động của tình lý ngày xưa. Tôi tưởng thầy như đã ra đi dần từ lâu lắm, nay đang hát bài ca âu thơ cổ tích trở lại nhìn tình lý già đi một cách không ngờ.

Tôi đã sinh ra ở đây, đã lớn lên cùng với sự đổi thay của thành phố, suốt quãng đời thơ ấu cũ tôi đã cùng tình lý vun trồng không biết bao nhiêu là kỷ niệm. Tôi yêu khung trời nhỏ bé này, vì nó đã đủ bốn mùa cho huyện làng thay áo mới, và nhất là những thương yêu

dầm âm phủ vậy trong từng con đường nhỏ hẹp, rợp bóng lá xanh dẫn đến ngôi trường thân quen mời gọi, khi xa xôi đã mời mắt nhìn về. Tôi sợ đi ra làm rộn ràng đời sống, sợ mất chỗ trong trí nhớ quê hương, sợ tưởng tượng làm hư hao sự thật, và tự hào rằng chính nơi này đã dung dưỡng tuổi thơ chim hót của mình quen đạn quen bươm. Nhưng rồi tôi đã đi thật để hiện hữu hôm nay những buồn rầu muốn khóc, những hình ảnh xưa lớp lớp lại về như thể những bồi hồi, nhưng nhớ òa vỡ niềm vui như của đứa bé gặp bầu sữa mẹ.

Tôi háo hức đến trường trong khi gió chiều, tê tê gò má và tóc bay từng sợi xác xơ sau lưng với cảm giác đã vượt thời gian về quá khứ. Ngâm ngùi trước song cửa sắt mang hàng chữ thật quen Trường Trung Học Hà Lam, tôi bỗng đứng buồn bã lạ thường. Trường Hà Lam như thế này sao? Vẫn ba dãy phòng học đều đặn hình chữ U bao bọc khoảng sân rộng, xanh um tàng phong và phượng vĩ làm duyên, vẫn thư viện ở trên cùng, văn phòng ở giữa, nơi có những cây bàng sai trái, mà lũ bạn nghịch phá hái để chia nhau cái hạt nhỏ nhỏ bên trong vị bụi ngùi như tình bạn hữu. Vẫn mái ngói đỏ hơi lệch phía sân chơi và cây cột cờ đứng thẳng, mang vẻ ngạo nghễ như thách thức thời gian, nhưng tất cả bây giờ hình như chìm trong niềm hoang phế âm thầm, có chăng là những réo gọi tâm tư xao động dòng sinh hoạt diễn lại trước mắt, những hình ảnh tìm về trong mong mỏi. Chỉ có những tàng cây cười cợt trên sự im lìm của ngôi trường mà thôi.

Tôi ngồi xuống chiếc ghế đá lạnh lẽo trong sân, nghe không khí kỷ niệm thức dậy mãnh liệt nồng nàn để tiếc rẽ thánh địa chôn vùi thời tươi đẹp của mình tiêu điều đến mức này? Hôm nay chúa nhật, ngày mai đám học trò tình lý sẽ đến đây, chắc là không với tâm lòng như tôi ngày xưa đâu. Tuổi trẻ thời này đã mất dần chân thiên đường thật sự dờ dẫm trong văn minh vật chất nhiều sơ hở có thể vấp ngã một cách thật tình cờ. Tự nhiên tôi nhìn thấy được một điều không bao giờ thay đổi đó là những hình bóng đã hiện diện trong tôi trong một khoảnh khắc nào đó ở ngôi trường này nó như một nỗi cảm thông thâm thiết chằm bích thêm cho kỷ niệm. Đời sống có khi chỉ còn kỷ niệm là đẹp phải không Hà Lam

Tôi muốn gọi tên ngôi trường này nhiều lần, như bước sâu vào nỗi hoang của lòng tôi. Hà Lam, Hà Lam, cánh cửa lớp học lim dim, chẳng thêm đáp lại, chỉ có tiếng động của gió thổi ù đi miên man. Tôi đi chầm chậm trong sân trong nỗi quạnh hiu này kín cõi lòng, nhớ về ngày xưa lớp học ồn ào chân sáo nhỏ, vang vang lời huân giảng êm êm và môi xinh học trò nở những nụ hoa, đó là những hình ảnh tôi sẽ không mất. Nếu tôi không có lý do bắt buộc phải rời tình lý học hành một nơi xa lạ khác. Tôi vẫn còn nhớ rất rõ từng nét mặt thấy cô, từng dãy bàn ghế thân ái, bảng đen và bạn bè quen thuộc. Tôi sẽ không quên bởi sân trường ầu ơ như đồng cỏ niên thiếu thật hẹp đã nhốt tôi lại đi vào tình ca ngàn đời. Bây giờ bắt gặp những dư ảnh cũ, thoang thoảng như vữa mới hôm qua đây, bắt gặp từng yêu thương học đường như bắt gặp nỗi mừng vui của mình được chia sẻ.

Hình ảnh gọi lại trong tôi thật đầy thương mến, hẳn tôi bỗng du về những buổi trưa rất nắng, có lũ bạn bè trong áo trắng thơ ngây bước vội đến trường trong lo sợ bài tập kiểm chiều nay. Những sáng mùa đông đi học sớm khi sương còn giăng mờ trên cao, lời đến trường hun hút xa dưới hai hàng cây ngủ ngoan chờ đợi, vai áo len dầm sương như suýt soa lạnh, như bay bổng không cùng thể nhân ở dưới mắt nhìn. Những sáng ngồi học trồi mưa như trút, đang loay hoay với những phương trình bạc nhât, ngẩng lên đã thấy sân trường nước mưa ngập trắng, mắt nhìn ngấm lá rơi trên dòng chảy đứng bên lúc nào chẳng hay, hôm đó tôi phải đành hoang mang cặp trượng to thật to mang về. Có phải những thương yêu ngày đó là viên kẹo ngọt có một giọt đắng ở trong cùng, giọt đắng ấy chỉ làm cho ta nhớ khi nếm hết chất ngọt bên ngoài? Khi đã xa tầm tay với? Thử, Minh giờ đâu, còn Cờ. Khuyến nữa... Bỗng đứng bây giờ tôi nhớ nhiều tên quá...

Thật sự đó là những rú rú tôi trở về trong trạng thái tiếc rẽ ân hận tội cùng, nỗi buồn trải dài ù ù. Tay xa xôi đến đây có xa lắm không Hà Lam? Hồi thúc tôi trở về đây bằng lòng cảm nhận, cái thân nhiên vắng ngắt của trường cũ, cái hững hờ điu hiu của tình lý, cùng với tình cảm của mình cô đơn, theo cảnh vật. Hà Lam ơi, bây giờ đứng đây kỷ niệm xuôi về bóng bề nhau, quì trước mặt tôi mà khóc lóc, van xin đòi trả lời những ngày tháng cũ trong đó có tôi có hình bóng của

đưa học trò, mười ba tuổi thật ngây dại. Tôi qua tôi đã nhắc lại với thầy tôi những kỷ niệm xưa để thầy rằng đưa học trò cưng Trần Hữu Thanh Bình còn nhiều liên lạc với thầy với ngôi trường Trung Học Hà Lam với tình lý mà nó đã bỏ đi, như không hề hay biết. Thầy chép miệng vu vơ. Mỗi ngày nào còn nhớ thầy vẫn thường nhớ đến cái tên yêu dấu của thầy, Trần Hữu Thanh Bình dù đã xa xôi, tên con là Thanh Bình cái tên mà mọi người mỗi khi nghe nhắc đến đều thầy sự âm áp chờ mong. Học trong ấy vui không? Sau mà rán thành nhân nhé. Ôi lời thầy như chút mật nhỏ vào lòng thương tiếc của tôi, lúc nào thầy cũng có thể dạy dỗ tôi cho dù mai sau tôi còn gặp lại thầy nữa, những lời khuyên dạy yêu dấu ấy thế mà tôi đã bỏ tình lý mà đi, bỏ tất cả thầy cô, bạn bè, kỷ niệm láng giềng, người quen... Tôi không hiểu mình đã nghĩ gì lúc ấy. Tôi muốn làm người dân tình lý vì nó còn nhiều sự thân mật ràng buộc vô cùng.

Lúc này tôi thích đứng yên ở hành lang trường học này thật lâu, mặc cho chiếu xuống tận hồi nào chung quanh, để nghe kỷ niệm rù nhau về đũa giỡn lao xao như một kẻ sắp đi vào nghìn trùng xa cách. Tôi đã hiểu thêm ý vị của đời học trò, bởi vì trong khung cảnh khiếm nhường cũ kỹ này mang lịch sử ngôi trường của tôi, lịch sử mà kỷ niệm đầy áp dành cho tôi tất cả niềm vui, tôi đi công trường như trốn chạy sợ bóng tôi đóng lửa với tất cả kỷ niệm ấy phù chụp níu kéo tôi mất, giờ này hình như tôi đã được thỏa lòng, hình như tôi đã giải bày tâm sự tiếc nuối của tôi cho Hà Lam. Mai tôi sẽ về Tuy Hòa bỏ lại đây bóng mát tuổi nhỏ với xa, lúc nào cũng vương vấn bên lòng tôi chợt hiểu rằng, lúc nào người ta cũng cần có một chỗ để đi về tưởng nhớ để ước mơ, mà không nên đến chân cầu mơ để chịu thất vọng vì chiếc cầu này đã cũ kỹ rêu xanh và tâm thường quá đời Hà Lam ơi.

HÃY VIẾT CHO TUỔI NGỌC

- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA TUỔI TRẺ
- NHỮNG VẤN ĐỀ THIẾT THỰC CỦA HỌC ĐƯỜNG

VIẾT XÂY DỰNG ĐỂ ĐÓNG GÓP
CHO TƯƠNG LAI

HÀ HUYỀN HOA

Em bước nhẹ, dẫm trên bờ cỏ hạ
Buổi sớm tôi về ướt đầm chân sương
Mười ngón tay ngoan như mười cánh lá
Có một tâm lòng tôi giữa thiên nhiên
Có một tâm lòng trời đất lên hương
Không biết nói chỉ thờ bằng hơi gió
Không biết cười chỉ biết hát lời chim
Không biết hẹn nên mời em về đón
Tôi quảng lại viễn phương những ngày lặn đặng
Lòng thanh tân mở một vạt lời chào
Chào em cười, chào vũ trụ chiêm bao
Chào nắng lớn hong cánh đời úa lá

Áo em vàng và màu xanh cỏ hạ
Trời mở lòng chào đón áo lụa thanh vân
Ngày trôi qua tôi gửi lại mùa xuân
Quay gót mộng, đường sương mờ áo bụi
Bỏ hết cả những tháng ngày lấm lũi
Đời của ai, sao cứ ngậm bùa mê
Răng cắn ngải làm chi cho lòng đắng

Em có giận - này, thì em cứ giận
Rồi làm tỉnh cho tôi nắm bàn tay
Rồi khép mi, chờ một nụ trang đài
Rồi có khóc - này, thì em hãy khóc

Trên lối mộng, nụ tình xanh sẽ mọc
Trời tháng năm nắng gắt cũng đâm chồi
Em là loài cỏ hạ của riêng tôi
Không biết nói, chỉ biết chờ mùa hẹn
Không sợ héo, một trăm ngày nguyên vẹn
Ngày thanh tân, mãi mãi một ngày đầu ...

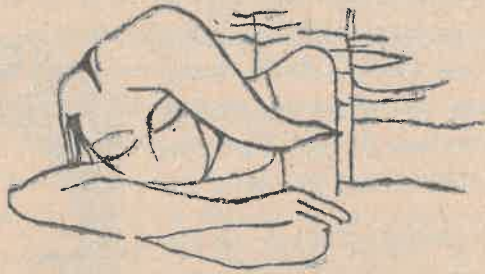
HÀ HUYỀN HOA

tháng
năm
bờ cỏ
hạ

tặng mùa hạ cũ
và Đà Lạt.

ngọn tóc trên môi NGÔ THỊ CÁT NHUNG

Trời nóng bức mấy ngày trước đó. Tối hôm nay cũng còn nực, ngủ phải mở cửa sổ. Đó là cái bạo đầu tiên của em. Bởi dù sao con gái vẫn chường sợ những cái mơ hồ. Dù mơ hồ nhưng tránh trước còn hơn, và mơ hồ kia biết đâu bỗng dưng trở thành sự thật. Lần đầu tiên mở cửa sổ ngủ em cảm thấy mát dịu và dễ chịu. Giấc ngủ trôi đi sau những ý nghĩ vui tươi khi ngày mai em sẽ đi cùng Kim thăm anh.

Có thể anh sẽ là cái bóng đậm đặc trong trí nhớ em ở những ngày tháng gần đây nhất. Những ngày tháng của năm cuối cùng Trung Học. Những ngày tháng mà mùa hè đang trở mình mạnh bạo những cơn nóng bức và em đang nao nao trong lòng những tiếc nhớ mênh mông. Có thể em sẽ buồn như bao đứa bạn cùng lớp. Và riêng ở tình anh, có thể anh sẽ cũng khổ đau khi em bảo rằng : Hết năm nay em dời tình lý, em học ở Đại Học, em ở Saigon và một lúc yêu lòng nào đó em bắt ngờ bỏ anh như chơi. Nhưng bây giờ thì em chỉ có thể nói cho anh đau khổ nhẹ nhàng thôi. Em nói như thế này : Em chưa yêu ai và cũng chưa thể yêu anh. Cái điệp khúc thân quen được nhắc lại : Hãy coi em như người em-gái-nhỏ. Đó là lời khước từ khéo hay đó là cái mở lời cho anh, anh Thoại. Em chưa nghĩ vội vàng, bởi ở em cái lo lắng thứ nhất trong tình yêu là biết có người yêu mình. Khổ chưa, khổ em chưa, anh Thoại.

Tại sao yêu thầm em những ba năm. Một năm có ba trăm sáu mươi lăm ngày. Ba năm có một nghìn chín mươi lăm ngày. Vì chỉ có

hai mươi sáu nghìn ba trăm giờ. Trừ đi những giờ anh chợt quên năm nghìn ba trăm giờ. Tóm lại : Ba năm anh có nhớ em hai mươi mốt nghìn giờ. Nhớ em, chắc chắn anh có nhiều tưởng tượng. Ví dụ : đón em trước cổng trường, vào trường tìm lớp học để ngó một cái rồi đi. Ở xa thầy em đi học về trong một giây là đủ một tháng vui. Cũng có thể anh sẽ nghĩ là có dịp đi bên em trong những giờ nghỉ (hai giờ đầu hay hai giờ cuối), anh sẽ nói đủ thứ chuyện nhưng chắc chắn anh không nói yêu em. Vì nói yêu em anh sẽ đánh mất tình yêu. Anh muốn cho em tự hiểu, tự cảm nhận... Tội tình cho anh qua đi thôi, anh Thoại. Lẽo đẽo theo em những ba năm. Thế mà em nào có hay có biết.

Em vẫn vô tình như cô bé ngây thơ trong cuộc sống học trò. Em mãi âu lo cho sức học của em. Em sợ không thuộc bài. Em sợ nhất là mỗi lần làm toán không ra. Em mất căn bản toán từ năm đệ tam. Vì lúc đó em cứ nghĩ là năm ta có quyền đi rong chơi thả cửa, năm của anh nhân, năm của thành thời. Tai hại thay cho những ngày lêu lổng ở lớp đệ tam. Em cũng sợ mỗi lần bị gọi lên bảng, lên đứng cạnh bục thấy cô lái nhai những gì đã học qua, viết lên bản những chữ phần không giống như lúc viết trên vở kẻ ô vuông. Tại sao em lại bị vấp phủ những lo âu cho bài học, cho những chữ nghĩa tầm thường đối với những người bạn chung cùng lớp học. Em quan trọng hóa một cách quá đáng. Nhưng sức em yêu đuối, trí nhớ em mau quên lãng. Có phải em đang lớn, có phải em đang ở cái tuổi phân trí. Em bị cái mặc cảm thua sút. Em bị cái mặc cảm đó quật em đến gục ngã. Em như đã chậm lại của lớp học. Chỉ đi chậm cũng đủ cho bạn bè qua mặt. Em dừng bước nghẹn ngào, khóc hết nước mắt. Đó là sự bạc hạnh trên đường học vấn. Đó là cái mai một của một đời em làm học trò. Đường chỉ tay về học vấn dài lê thê nhưng sao có quá nhiều đứt đoạn. Có lẽ em sẽ bỏ học để đi làm nếu em thật sự thương rồi yêu anh.

Yêu anh. Nghe sao mà trắc tréo lạ. Em đâu có như Kim. Cái gì em cũng chậm. Tình yêu, con gái bao giờ cũng nhạy cảm, thế mà em cũng chậm. Anh Thoại, có thể anh sẽ trách em rất nhiều. Em quá ngu khờ. Nhưng tại sao anh lại yêu con bé ngu khờ này chỉ vậy, hở anh ?

Em biết, chỉ có Kim là biết tình yêu của anh bắt ngát khi yêu em. Em chưa cảm nhận được một cách thẳng băng. Em lại đi cong cong

quẹo quẹo. Khi Kim nói anh yêu em là em ngẩn người. Em lơ lơ lửng lửng. Kim nói thao thao bất tuyệt như bài học thuộc lòng không có chấm hết về tình yêu anh dành cho em. Em đã nhìn ở đâu đâu về đời sống nào khác. Em cũng đã lơ đãng quên rằng em đã lớn. Em lớn thì phải có người yêu em. Nhưng em đâu biết anh yêu em từ khi em chưa biết mình lớn. Sao anh chú ý em sớm quá vậy. Sao anh có được cái kiên nhẫn chờ đợi em lâu đến thế, anh Thoại. Thì ra, tình yêu là những chờ mong và thương nhớ không nghĩ tới thời gian. Không biết có khi nào anh tuyệt vọng hỏi : Chờ em, chờ em mãi nhưng biết đến bao giờ ? Và hiện giờ em cũng biết anh còu đang chờ em. Đó là cái chờ của một cuộc hẹn nhưng không biết người ta có đến hay không. Một hôm Kim hỏi : Mi để anh ấy chờ quá lâu, anh ấy lấy vợ thì sao ? Em chợt cảm thấy có một khoảng trống mất mát.

Em phải nhìn anh nhiều lúc (xin lỗi anh) thật kỹ. Những cử chỉ yêu thầm của anh đã làm cho em cảm động. Đến giờ phút này anh vẫn chưa hé môi nói yêu em. Phải chăng khi muốn nói yêu ai, người ta phải đợi cho đúng cái khoảnh khắc tỏ tình. Cái khoảnh khắc mà cả hai đều hiểu nhau, đều muốn cất tiếng cùng lúc yêu-em-yêu-anh.

Kim liên tưởng và đầy kinh nghiệm về tình yêu. Nhưng với anh, em nghi, Kim vẫn chưa là gì đối với kinh nghiệm của anh. Cũng như em chưa là gì đối với kinh nghiệm của Kim. Em là tá cô, là trứng mỏng là con mèo ngủ ngoan của anh. Nhưng tại sao em có thể làm cho anh nhiều điếng đầu, chột ngật. Anh nói dụ hiển. Dụ hiển cũng có thể giết dần mòn đi cái tình của anh à. Tình yêu có thể lắt léo đến thế sao ?

Cơn mưa buổi sáng hẹn đến nhà anh chụp xuống thành phố biển. May mà em và Kim đi trước cơn mưa đổ xuống. May mà em và Kim có mang theo áo mưa. May mà em và Kim không đi xe đạp thạp, nên chiếc áo dài cũng may mắn không làm những vết bùn đen. Anh thấy không con gái kém tính toán nhưng không phải không biết chu toàn một vài cái nhỏ nhặt. Trước khi đến nhà anh, em phải nói cho Kim biết chúng ta nghỉ được cả buổi sáng vì hôm qua thi được nửa lớp, nửa lớp còn lại hôm nay thi. Người thi rồi thì vào lớp làm chi. Học ôn à. Còn dư thời gian kia mà. Kim đã cười bằng mắt : Sao mi tính nhanh thế. Ta nhớ chàng. Mắt Kim tròn như hai hạt nhãn long lanh. Em nói:

— Suốt cả tuần không hiểu sao anh ày chẳng đến quán tao mỗi tối.

Nhà anh, em mới đến một lần. Em lại quên nếu không có Kim có lẽ em đã trở về. Con hẻm nhỏ dễ nhớ nhưng đường lớn ở thành phố này chẳng chặt dễ quên. Ôi những con đường hình học không gian, em ghét. Khi đến gần nhà anh, bước chân em như riu lại. Em muốn quay trở lại vì bỗng dưng em cảm thấy sợ muốn khóc, nhưng nhà anh đây rồi. Qua cánh cửa sổ mở toang, em thấy anh đang thủ võ và ngã ra với tiếng hét lớn. Em đứng cùng Kim ở cửa ra vào nhìn anh đang đùa với cháu của mình. Anh Thoại, có hẹn mà sao anh như không biết, mắt anh lại ngạc nhiên ?

Nhưng anh nói : Trời mưa, anh ngỡ em cho anh leo cây. Kim bịu môi khi nhón gót mặc áo mưa : Đã hứa không bao giờ tụi em sai hẹn. Đôi mắt anh cười, môi anh ngậm lại, nhưng em biết anh đang thám hỏi : Cô bé Kim, cô đã cho người khác leo cây tới trăm lần rồi mà, thêm nữa đâu có sao, phải không ? Nhưng em cũng biết Kim khôn khéo : Tùy người chứ bộ ! Tùy người. Tại sao trong cái tùy người đó Kim lại đúng hẹn với anh. Phải chăng giữa anh và Kim có « cái gì » ? Không, em không hơn ghen chi đâu. Em muốn nói cái khác, sự song phẳng giữa hai người. Có qua có lại. Song phẳng đã là một thân thiết nhưng chắc rằng hai người đã coi nhau có cách biệt, tự tách và tìm lối đi riêng, tuy rất gần nhau trong giai đoạn. Em nghĩ thế. Và ở anh, nếu em song phẳng như Kim thì chắc hẳn rằng em sẽ không có chỗ đứng nào trong tim anh, dù rất nhỏ.

Em vẫn cảm thấy mình thua sút. Nhưng em nghĩ : Có thể người con trai yêu người con gái là ở chỗ người con gái có khiếm khuyết nào đó mà người con trai muốn lấp bằng. Sự bù trừ được an bài như một công thức cố định. Em ít nói thì anh nói nhiều, dù em biết anh là người không ưa giải thích, nhưng anh muốn nói cho em hiểu. Tiếc thay sự giải thích của anh có tính cách gợi ý hơn là bày tỏ minh bạch. Em thì chậm hiểu hay chỉ hiểu những gì đã nghe và chợt nhớ, thảng hoặc im thin thít để nghe người ngồi quanh nói chuyện. Em thích anh nói những gì em không hiểu và bỏ qua, để em khỏi nhức óc suy nghĩ.

Cả tuần qua không gặp em, anh nhớ. Anh nói thật chứ anh Thoại. Sao em nghĩ ngờ quá. Bởi trong cả một tuần qua không gặp anh, em

cũng nhớ. Nhưng em nhớ, em cứ tưởng là anh không nhớ. Nhưng cũng biết đâu anh không nhớ em, chỉ nói để cho em vui. Nhớ rồi thương người ta có phải là đi dần vào tình yêu không, anh Thoại. Sao em đèn nhà, anh chỉ chăm chú nói chuyện với Kim, nói những chuyện của người lạ hoặc với em, những va chạm của ai ai ở đâu. Em có cảm tưởng như em không có mặt trong căn phòng có những hình vẽ của anh treo tường. Thình thoảng quay sang anh hỏi em một câu, trêu em một tiếng.

Anh nói với Kim có vẻ say mê quá. Em muốn giận mà giận không nổi. Tại đôi mắt anh đó. Đôi mắt gì mà si tình quá lắm. Đôi mắt như hai hạt ngọc long lanh, long lanh. Nhưng em thấy nó yêu đuối khi anh nhìn thẳng vào đôi mắt em. Anh trêu Kim nhưng nghe như bảo em hãy bỏ bớt đi quà vật — « Đi đâu xách cặp đi hoài. Sách vở không có chỉ xoài với me». Nhưng mà hôm nay đèn với anh, em đâu có ăn chua. Em đang nghiêng sang phần ăn ngọt cơ mà. Một túi mận hồng anh thấy đó, em nhâm nha nhâm nhi chậm chạp như tính em. Còn anh và Kim thì ăn y như là lính tác chiến, một cái ào đã hơn phân nửa. Có lúc em sợ và nghe anh nói em càng sợ hơn : Coi chừng mặt ra. Vì sao. Vì em ăn theo cái kiểu thâm thẩu. Phải chăng từ khi anh yêu cái dáng nhỏ nhỏ ốm ốm của em là em không muốn lớn nữa.

Em cố gắng không nói nhiều. Càng ít càng tốt. Vì em nói cái gì cũng thua anh. Anh khôn thâm mỗ. Giả vờ cho ví dụ để gạt em mãi. Nhưng rồi đây, khi em lên Saigon học, bỏ lại những ngày trung học cho những người bạn nhỏ học sau tiền tới, em đâu còn thường gặp anh, em đâu còn thường nghe anh nói nhỏ nói nhẹ nói êm nói ấm. Và những cánh thư sẽ nhiều, rồi thình thoảng giả vờ bật tin nhau cho trí óc làm việc, cho trái tim nghỉ ngơi, cho cái lòng anh ách tức. Đến giờ phút này, em cũng không hiểu tại sao anh chưa dám nói yêu em. Ở những ngày còn không, nghe mà nhói đau. Nhói đau hơn khi em nghĩ tới cái ngày buồn xa gần tới. Mưa ngưng. Ve kêu và ngoài kia chắc phượng đỏ đang thắm. Em chợt muốn khóc, nhưng em kìm giữ được lúc ra về. Anh có thấy một nhúm tóc em cắm lên môi để răng khời hở, để môi khời rời, bật ra tiếng kêu mà em biết là cả một xúc động tự thú của trái tim đã biết những gì anh sắp nhân gửi.

NGO THỊ CÁT NHUNG

CÂY XANH BÊN TRƯỜNG NỮ

TRẦN
QUANG
THIỆU

Mùa hạ, con đường trở nên xa dài và trời cao sâu thêm, xanh ngắt, rộng lớn. Con đường mang Ti đi, đôi lúc mang Ti về hiện tại trụ trọ nắng gắt. Nghĩa là : Từ đó, mỗi ngày Ti từ ngưỡng cửa gia đình, bước ra, đi tới và cũng lại từ một nơi để đến đó, trở về. Áo Ti dài, dĩ nhiên Ti đang theo học một lớp lớn nhất trong trường Nữ. Mỗi Ti hồng, điều này, chỉ có con trai cỡ như anh mới hiểu được hồng hay không. Còn nhiều điều khác nữa, nhưng muốn nói về Ti, người ta phải dùng vở một trăm trang mới có thể dẫn nhập hết chi tiết về một người như Ti được. Nhưng anh lại không muốn dài dòng. Anh chỉ thích ngắn, gọn. Nghĩa là anh chỉ nói về Ti qua cái nhìn của anh, đôi khi của bạn bè anh. Họ thấy rõ Ti chính xác đứng đắn. Cũng như anh, anh hiểu Ti và ngược lại. Chúng ta gặp nhau thường xuyên bởi chúng ta có chung một con đường.

Ti đi ngang nhà anh, đó là lý do gián tiếp nhất để chúng ta quen nhau. Ti có thể thấy anh bất cứ lúc nào, nếu Ti chỉ cần một tí liếc mắt lên ô vuông cửa sổ mà căn gác anh đã cố ý sơn phết cho ra vẻ khác lạ với mọi căn nhà đồng hướng, đồng dạng, đồng chiều. Ti có thể thấy anh dễ dàng bởi nụ cười dường như không bao giờ tắt trên môi anh. Ti cũng có thể thấy được bộ xương cách trí của anh trước khung cửa

rộng mở mà anh vừa lên xuống nấc thang cái mắt cái còn của bà chủ nhà lâu đời. Chúng ta quen nhau dễ dàng là vì anh hay lẻo đẻo theo Ti chứ không hay nói như những cậu con trai khác theo Ti. Dĩ nhiên anh là một kẻ lạ nhất, kiên nhẫn nhất và siêng năng vô cùng. Anh quen Ti là một sự hẳn nhiên và không ai có thể chối cãi được.

Nhưng anh chưa bao giờ bày tỏ với Ti là đời anh không thể thiếu Ti, anh cũng chưa nói với Ti là anh sẽ chôn giữ mãi hình ảnh Ti trong đầu. Đôi lúc anh nhớ Ti nhưng cũng có đôi lúc anh quên Ti. Anh không thể phản lại lòng anh là anh không nhớ Ti, anh cũng không dám cả quyết vắng Ti là vắng tất cả trên đời. Ti đến với anh ở đó và cũng từ đó Ti đi ra. Ti là chiếc bóng và anh là con đường.

Anh biết Ti hỏi Ti đập chan chát vào mặt anh. Ti có đường đi lối rẽ đoàng hoàng. Ti không rời râm. Còn anh : Anh quanh co giả dối, anh hoài rong chơi nên với Ti chúng ta là những gì của phản ứng, va chạm, bàng hoàng. Ti hay khóc, trái lại anh vui vẻ hay cười. Ti làm nũng trái lại anh nghiêm khắc, cứng rắn, Ti để tóc trái lại anh chỉ chùng vai ba phân trên đầu. Ti với anh là của xung đột, khác chề nhưng thật ra anh với Ti, chúng ta là của tất cả ôn nhu, mềm mỏng và nhẹ nhàng.

Nói thế không hẳn lúc nào chúng ta cũng êm dịu được. Đôi khi Ti khóc nhưng anh không thêm dỗ, đôi lúc anh buồn nhưng Ti không an ủi. Hoặc Ti khóc cho những điều nhỏ nhen, ích kỷ, hoặc Ti phụng phịu cho những tranh chấp nhỏ nhen, gia đình. Còn anh : Anh buồn vì anh thích buồn. Cái buồn không duyên cớ, không lý do, không nguồn gốc. Có thể anh buồn vì đã không toại nguyện bất cứ điều gì. Đó là sự buồn của anh. Nói chung, chúng ta chỉ đồng hành được khi nào chúng ta muốn đồng hành.

Đó là những gì anh biết về Ti và Ti biết về anh. Ba mẹ anh ra sao ? Ti chưa hề hỏi. Nhà của Ti đâu ? Anh chưa hề tra vấn. Ti có chị, em ? học lớp mấy ? và Ti quê quán nơi nào ? anh không hề tìm hiểu, gạn hỏi hay tò mò. Ti dễ thương. Anh biết, nhưng đôi lúc Anh cũng thấy Ti dễ ghét. Anh gạn bướng. Dĩ nhiên, nhưng đôi lúc Ti cũng thấy anh vắng lời. Đó là sự bù đắp của Thượng Đế. Thượng Đế cho loài người sự yêu đương, thù hận thì chúng ta cũng đôi đũa với

nhau bằng yêu đương, thù hận. Đôi khi chúng ta lại phải cư xử với nhau bằng lễ độ, nhân phẩm, hòa ái nhưng không thể vì điều đó mà quên rằng chung quanh chúng ta còn rất nhiều kẻ muốn chia xẻ, gây hấn, hận thù. Cảm ơn Ti vì Ti đã hiểu anh, cảm thông cho anh. Anh mến Ti cũng như Ti mến anh vì chúng ta có rất nhiều điểm tương đồng. Nếu người ta bảo rằng : Hạnh phúc là do sự khám phá bất ngờ thì anh cũng có thể nói : Cái gì bất ngờ khám phá được, cái đó hạnh phúc.

Trường Ti học, đôi lúc anh đi ngang nhưng không dừng lâu, bỡ ngỡ anh đâu đủ kiên nhẫn để đứng giữa rừng áo trắng, tha thướt, nhỏ nhẹ. Để hoang hốt giữa hăm hở, soi mói, xỉ xảm. Anh bơ vơ đèn độ tội nghiệp. Anh thừa thãi đèn trông trái, anh vắng trông đèn huyệt hao. Đó là những lần anh hân hạnh mang theo cô em để xin phép quý Soeur cho vào lớp khi ngày hôm qua mái đánh giầy, chơi bóng, nên hôm nay sờ mũi, đau đầu. Đó là những lần anh theo thẳng bạn vào hoặc để cô động một chương trình quyền góp cứu trợ hỏa hoạn, thiên tai, thất nghiệp, hoặc để sinh hoạt tuổi trẻ, học đường. Đó là những lúc anh sung sướng nhất nhưng cũng không kém sợ hãi nhất. Anh hoang mang nhưng rung động. Anh dạn dĩ nhưng ngại ngùng. Nói chung anh mơ ước được ở lâu trong đó đôi chút, để làm gì thì anh chịu, không thể trả lời được, dù bất cứ lúc nào.

Trường Ti đẹp, nhưng con đường dẫn vào vầu phòng Ti dài quá. Anh vì mãi nghĩ đến Ti nên không để ý đến mây chữ viết trên tấm bảng đen phía cổng vào. Hiện tại anh chưa gặp ai vì rất có thể anh đã đến vào giờ nghỉ việc hoặc là sau khi tan trường cũng không chừng. Anh thờ thẩn trong lên tháp chuông và ngó quanh mây lời ra hầu mong gặp bất cứ ai để hỏi về Ti cũng như hỏi về ngôi trường. Nhưng anh không thấy ai cả. Anh ngồi xuống một gốc cây mà hôm trước may mắn được nói chuyện với Ti. Trời ơi ! Ti biết không ? Anh thấy rồi : Chỗ có hàng cây, có niêm yết, có bảng thông cáo và có viết hai chữ to bở : «Bãi trường».

Anh quay ra và muôn bật khóc ! Anh mất Ti thật rồi !

TRẦN QUANG THIỀU

về
 một mùa
 đang
 trở
 lại
 ■
 trần
 văn
 nghĩa

Và gió mang theo bụi nắng vàng
 Giữa thành phố cũ gọi mùa sang
 Cành hoa gạo xè ngang đường chợ
 Rụng đỏ ngày qua xác phần tàn

Lòng anh trở giấc rất tình cờ
 Soi tìm dĩ vãng mặt hồ xưa
 Năm tháng trôi theo giòng sương biếc
 Đời lạnh buồn như lớp khói mờ

Nhớ những đường chim vẽ cuối trời
 Trong chiều se sắt lớp mưa rơi
 Thương em áo trắng đời đi học
 Êm ả làm sao một chỗ ngồi

Anh cũng như mưa xuống rất buồn
 Đầm đằm òa vỡ những nhớ thương
 Ở hành lang cũ mùa học trước
 Biết mắt ai hong nắng sân trường

Đã bỏ quên xưa góc ghế bàn
 Những tờ thư ám bụi thời gian
 Nghe mưa chạnh thấy lòng xúc động
 Cả một thời xa lạnh tuổi vàng

Anh cũng như xe nhớ bên về
 Lăn sâu vòng bánh mặt đường kia
 Dục anh nghĩ đến mùa đang tới
 Có tiếng ve ran gọi giữa hè

Đời sống làm anh phụ quê nhà
 Quen dần theo lớp bụi đường xa
 Rưng rưng mà nhớ mùa hạ cũ
 Rụng xuống lòng anh xác phượng già

TRẦN VĂN NGHĨA

NGÀY HẠ

VÀNH KHUYÊN

Mùa nắng, sân trường héo hắt trong màu vàng úa. Những buổi trưa đi học về tôi chợt thấy mình buồn bã lạ thường. Mùa lạnh thì là đã trôi xa theo những cơn gió buốt, mỗi mệt quá rồi Nghi ơi. Những lá thư của người ở xa cũng hết thấy gởi về, như thể có nghĩa đã trôi xa những buổi sáng sương lạnh chờ thư, run tái cả môi mà nụ cười thì mở rộng ấm ngát. Nỗi mong chờ hết có nghĩa lý. Vui chi, buồn chi rồi cũng qua. Ngày trôi, tháng trôi..

— Có lẽ anh sắp phải đi.

— Về N.

— Vâng. Em có gởi gì cho Di ?

— Không, bây giờ thì đâu còn thứ gì để gởi.

— Hình như lỗi lầm duy nhất ở cô là quá kiêu ngạo và bướng bỉnh.

— Có lẽ, nhưng em không chịu nổi ý nghĩ mình là cái bóng của một ai khác. Em là em, không là ai.

— Di vẫn hay nhắc nhở về cô mà.

— Thì cũng như sau một cơn mưa, người ta nhớ tới những đám mây.

— Dù sao thì đó cũng là một điều đáng tiếc.

— Cho em hay Di ?

— Cả hai người.

— Không thể cả hai, Di và em luôn luôn không đi cùng một lối, cứ thích nghịch chiều, có lẽ vì thế mà phải tông nhau hoài.

Ngữ nhăn mặt :

— Thế tại sao còn quen nhau chỉ cho rắc rối cuộc đời.

— Đó là tai nạn, rủi ro bất ngờ, em không tính trước mà.

Buổi tối, lúc tôi và Ngữ ở nhà Tuệ ra thì đã muộn, đường vắng tênh không còn một bóng người và gió lạnh hai bên bờ sông thổi vào công buốt. Sự im lặng làm tôi nghe rõ thêm tiếng giày khô khan buồn bã của mình. Ngữ không nhìn tôi, lặng lẽ rít từng hơi thuốc :

— Đôi lúc em có cảm tưởng như mình yêu một cái gì đó, không có thật, bóng tối vẫn hiển hòa hơn ánh sáng vì nó giúp chúng ta không nhìn rõ mặt nhau. Tiếc là, dù không có ánh sáng, nhưng hình như đã có một ngọn đèn cây giữa em và Di. Em muốn tắt ánh leo lét đó đi để còn giữ được bóng tối quen thuộc—dù hiu hắt, lạnh lẽo của mình.

— Đừng có tự nuông chiều quá vậy.

— Trời ơi, em ghi câu đó lên lần thứ một nghìn trong vở rồi thế mà vẫn không thực hành được.

— Đạo này cô có nhiều thay đổi, anh không thích.

— Có sao, rất ít khi em yêu em và nhiều lúc em ghét em.

— Cô còn quá nhỏ để nói những câu ấy.

— Vậy thì anh cũng chưa quá già để làm một ông cụ non. Chúng tôi cùng im lặng trong một lúc lâu. Ánh trăng nhợt nhạt làm lay động những bóng cây trên mặt đường. Mùa này đã có nhiều lá rụng, đôi lúc tôi tưởng không khí ngát mùi hương của hoa trong những ngôi nhà hai bên đường.

— Đời sống của em có rất nhiều điều đáng tiếc, nhưng dù sao em không cảm thấy bản khoăn lắm, đến một lúc nào đó thì người ta phải thay đổi bộ mặt.

— Có lẽ, nhưng anh vẫn yêu thích cô với những vầng trăng thơ đại thời tuổi nhỏ hơn.

— Em cũng muốn vậy, nhưng tưởng tượng phải bỏ mắt mình dần đi để làm vui lòng nhiều người khác, em nghĩ thà một mình còn hơn.

— Mỗi tuổi ta nhìn trăng mỗi khác đi. Như em bây giờ, đâu còn được nổi vui rạng rỡ hồn nhiên với những vầng trăng của thời tuổi nhỏ, chỉ thấy mình ngày mỗi buồn bã, u sầu, ù một nín lặng không thể tưởng của trăng.

Ngay cả Ngữ cũng không thể nào hiểu được rằng tôi chỉ là tôi ở một phía nào đó, một đời nào đó không người hiện diện. Mọi liên hệ tình cảm chỉ có ý nghĩa trên bề mặt của đời sống, như không phải tôi mà vẫn là tôi. Phiền phức vậy đó chứ. Đôi lúc tôi vẫn nghĩ là có thể yêu một điều gì đó dài lâu. Nhưng không. Như trong tôi trót lẽ đã mang sẵn mầm bội bạc.

Nhớ hồi nhỏ sung sướng biết mây, thành thơ hồn nhiên một cõi dễ dàng mềm thương ngay cả một ngọn gió mùi hương. Tưởng như gió đã mang chút lòng tru ái của núi rừng riêng tặng. Tưởng như hương đã cảm lòng chân thực mà dâng tinh túy của muôn hoa. Nhưng càng lớn lên, tôi càng hiểu rõ, đời sống như một hệ lụy phải đeo đuổi mưu mang mà ở đó mỗi người như một nhánh sông cứ dẫn xa lìa bờ bến cũ.

Buổi trưa, lúc tôi đang ngủ thì Thanh đến, thức dậy chỉ thấy quỵên vở với những lời thân thiết : « What are you dreaming ? I wish that is a nice dreaming and there is a certain person ... » Làm gì mà certain person hờ hờ rất thân. Có thì đã đỡ, tở khỏi phải mãi hoài vật vờ với mình. Sống như thế này mãi nào có sướng chi.

— Cô coi chừng, cơn mưa nào thì cũng làm ướt áo.

— Vâng, mà biết đâu trong nỗi lạnh công ướt đầm vì mưa, nghĩ đến đâu đó một chiếc mền ấm, cũng có nỗi thú vị riêng của nó.

Ca dao có nhiều câu thật đáo đả, thế mới biết các cụ nhà ta xưa đâu có vờ, cũng biết than thở (mà ngó bộ còn dễ thương hơn những tên con trai bây giờ gặp bội).

«Chờ em biết đến bao giờ,

Vạc kêu sườn núi, trăng mờ đầu non.»

Hôm trước, tôi nói với Mỹ là tớ cảm ca dao quá, nó cười cười bảo «thì hãy gắng sống với những nhân vật ảo của Ng. đi hồi người-tra giặc-mộng». Cậu nói vô tình nhưng cũng đủ cho tôi thấy buốt hết những ngón tay. Rồi cũng vậy thôi—những ngày tháng qua rất tinh cò—Tàng băng suốt đời vẫn ủ về lạnh lẽo của nó. Nhiều người đã trách tôi sao có chi quá nhiều bộ mặt, vui ở đời này, ủ rũ ở đời kia. Làm sao mà trả lời được khi chính tôi đôi khi cũng không hiểu là mình đang sống trong cái vỏ nào. Cái nhân dạng mơ hồ của sống thật tôi như là luôn luôn tránh. Sống mà không nhận ra mình kẻ cũng khó khăn quá.

Chiều có hai giờ học thêm ở trường. Cái môn toán năm nay thì cứ làm nhưc đầu nhưc óc. Vật lộn với ba mô phương trình quái quỉ Sin, Cos, Cos sin lằng nhằng lít nhít, nhiều lúc tôi bỗng đâm ra chán đời. Ôi, làm chi mà phải mệt đến cái phần ấy. Thà như họ Lý thả thuyền theo nước, rượu lừng bầu, vỗ đùi mà ngâm thơ cảm khái còn thú vị hơn. Cái anh chàng du tử lang thang trong «tinh nghệ sĩ» của Paul đôi với tôi còn quen thuộc dễ thương gấp trăm lần những Euclide, Thales khô khan đáng ghét. Tựa như tôi đã ngang bướng vất bỏ mọi ý thích của mình để thi gan với cái đầu bò ngông bướng. Cũng kể như yêu-người-không-yêu vậy mà có chi đâu là hệ trọng.

Khi tôi đến, hãy còn quá sớm cho một buổi học. Trường như là yên tĩnh hơn và chiều như là đang rơi trên những hàng dương rũ buồn u tối. Thời khóa biểu đáng ghét của tôi năm nay thì cứ phải chật vật với sáng ón ảo trong khi tôi thêm biết bao những buổi chiều yên tĩnh mà ở đó niềm thương mong đã mở ra lạnh buốt trái tim... Như vậy, có nghĩa vẫn còn trong trí nhớ thành phố ấy, những cơn mưa chiều khu vườn xanh mượt và giọng nói đắm ấm vang vọng suốt một đời.

— Mai em đi ?

— Vâng...

— Có lẽ có rất nhiều điều mà tôi chưa nói hay sẽ không bao giờ nói.

Tôi ủ hai tay vào lòng, muốn ứa nước mắt. Thì nổi cách biệt đã chẳng là một thứ tiếng nói rất trầm lặng đó sao. Thành phố, rồi cũng phai đi màu xanh trong trí nhớ...

Buổi chiều quá nhẹ nhàng và trầm lặng. Có phải tôi vẫn yêu chút

hiu hắt của bóng tà dương hơn rạng ngời của ban mai. Xưa D. bảo: Tôi yêu em hình như bởi vẻ xanh xao của em, nửa rạng ngời nổi hớn nhiên trẻ thơ, nửa buồn bã nổi âu sầu người lớn. D hay ai thì cũng vậy thôi, với tôi chỉ là những bóng ảo cho bởi một gương phẳng cách ngẩn hình bóng. Vùng chứa vật gọi là vùng vật. Vùng chứa ảnh gọi là vùng ảnh. Mắt đặt ở phía sau gương chỉ nhìn thấy ảnh ảo của vật mà chẳng tài nào nắm giữ được trong tay. Thì thôi D hồ, còn mong chi gặp gỡ người với bóng.

Hai giờ toán trôi qua chậm rãi và buồn. Ôi cái ông thầy toán very special của tôi năm nay với hai con mắt lúc nào cũng ngẩn ngơ ngẩn, với nụ cười đượm một vẻ thơ trẻ âm u. Bỗng chốc tôi nhớ lại tất cả người thân đã trôi xa khuất bóng. Thấy Phương cao nhòng với cặp kính trắng, trường trại Mê Linh nào xưa mà cả bọn ngồi hát ca suốt sáng. Bồ Trương Phi la hét ầm ĩ nhưng lại thương lũ nhỏ chẳng ai bằng. Cô Y với cả đời bên kia thỉnh thoảng. Có gì vui, có gì buồn, thì cũng như nụ cười đôi khi ảm hơi nước mắt.

Lúc tôi về đến nhà, cơn mưa trường đã tạnh đi, bắt chợt lại đổ xuống dạt dào, dữ dội. Tôi chạy nhanh qua cổng, ngắt vội một đóa hoa ngọc lan mới nở ướt đẫm nước mưa áp vào môi và nghĩ có lẽ mình lại sắp đau...

VÀNH KHUYẾN

Cơ Sở Xuất Bản ĐỒNG DAO hân hạnh giới thiệu cùng một lúc :

QUANH MÙA GIÓ CHƯỞNG

Thơ QUAN SAN

TẠ ƠN NHỮNG GIỌT SƯƠNG

Thơ PHẠM CAO HOÀNG

Phát hành vào thượng tuần tháng 6-74.

Bạn đọc ở xa hay những nơi sách không phát hành
tới được có thể liên lạc mua sách ở địa chỉ :

Ô. NGÔ QUANG SIÊM

64, Thới Ngọc Hầu — GIA ĐỊNH

chiều hạ hồng.

Gọi tên em chiều hạ hồng
Tình theo cơn nắng rưng rưng giắc đời
Chợt hồn lạc giọng buồn xuôi
Tóc xum xuê với gió cười miên man
Viết tên em và phượng tàn
Cho trong sách vở ngàn năm lịm buồn
Hạ về áo khuất sương thôn
Đài thơ cao nhớ điệp trùng bóng mây
Chiều qua lá cỏ ngủ say
Để tình ở lại tháng ngày quanh hiu.

NGUYỄN NGỌC HOÀNG.

gợi lại đời nhau

Vghìn bông phượng nở hẹn hò
Trên cành xanh lá học trò bằng khuâng
Ngày xưa qua đó trăm lần
Trường với bằng phân lời thân ái nào.

Bây giờ mùa Hạ xôn xao.
"rằng mầu thương tiếc vẫn chào đời nhau
Bây năm còn trong mắt sâu.
Một mùa cắp sách tình đầu còn vương

"hỏi người đầu thương rất thương
"hãy chắt hoa phượng đầu trường thăm tươi
Tới cho nhau một môi cười.
Rồi chia trăm lời... đời đời xót xa.

TRẦN THỊ ĐỂ THƯƠNG

theo cơn nắng mới

Này, hỡi người em nơi sân trường cũ
Khóc làm gì phượng đỏ cũng rưng rưng
Mưa hạt mềm nuôi linh hồn bóng
Ngày tôi đi chắc ghê bỏ không
Mai tôi về thăm lại quê xưa
Hàng cây tội tình ru lặng lẽ
Có đón chân ta như ngày còn bé
Rũ lá buồn, nước mắt tiễn đưa
Mai tôi về đi dưới cơn mưa
Chuyến tàu trẻ chưa kịp thành mẹ
Dừng nơi cổng trường đợi bạn học
Tôi đáng hư hao, em có bị hoàng
Ngón tay này máu chảy xum cây đàn
Tôi một mình ngồi so dây đàn
Thoáng hiên ngày xưa đầy lá
Xanh xao đời, đêm mây xa em

Ừ, bây giờ mùa hạ về rồi đó
Theo cơn nắng mới tôi trở về quê
Ngủ trong mắt em một phút tình cò
Môi bỗng cháy cho thiên thu sống lại.

TRẦN VIỆT DŨNG

em và mùa
hạ xưa

Em những ngày hạ xưa,
một thời vui tuổi nhỏ
Tóc bím môi son tươi
Đùa chơi nhỏ với nhỏ

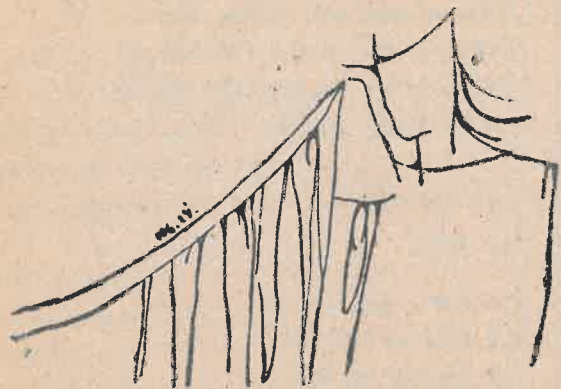
Tôi những ngày hạ xưa,
một thời vui tuổi nhỏ
Vạch bụi dứa sau vườn
tìm dòng dục, se sẽ.

Giờ mỗi đứa mỗi nơi,
nợ tôi mang còn nặng.
Bời cái thuở hạ xưa,
tròn em những chỗ vắng.

Thoáng mười năm đã xa,
hạnh phúc tôi hiếm muộn.
Nhớ em chừng hạt hiu,
như qua sông bèn vắng.

Thoáng mùa mưa đã xa,
đời em chia mây ngả?
Tôi tức tưởi tháng ngày,
nhớ thương từng mùa hạ.

NGUYỄN AN XUÂN

MÙA HÈ CÓ NHIỀU THAY ĐỔI

nguyễn thanh trịnh

Ở quận lỵ nhỏ bé này mỗi tôi tôi đều đến coi báo cạp ở quán sách của một anh bạn lớn tuổi, anh tuy không còn độc thân nhưng vẫn vui tánh thư thường. Quán có tên là Kiên Thức nên, dù đang mùa hè trời thường lỏ những cơn mưa biển lòng đường thành dòng sông nhỏ, tôi vẫn chịu chó lội nước đến đó để «mở mang kiên thức» cho bằng người ta.

Có một tôi ông chủ bận việc đi đến nhà bà con, anh nhờ tôi đứng bán hàng giùm. Trời đang mưa bên ngoài nhưng quán chưa thể đóng cửa đi ngủ sớm vì ở đây vào giờ này học sinh mới thường đi mua «bút thì văn phòng». Đợi mãi không thấy khách khứa đến, để khỏi phải nhìn cảnh mưa rơi và khỏi phải nghe trời nặng nặng nghe ta buồn buồn, tôi đó một tờ nhật báo xem mục Tử vi trong ngày.

Tuổi Song Nam. Công việc bận không nên cho vay mượn. Tính tâm : Bạn sẽ không phải hối tiếc được quen với một người khác phái. Tôi bật cười vì lời tiên đoán của Lỗ Cốc Mù tiên sinh. Ở đời có ai thích cho vay mượn bao giờ mà phải dận nên với không nên và ở đời có ai không thích quen với một người khác phái bao giờ đâu mà phải

khuyên hối tiếc với không hối tiếc. Bói như vậy thì chẳng cần hội đủ điều kiện ắt có và đủ là «mù» mới trở thành thầy bói hay.

— Ông bán cho em quyển «Một thời để yêu và một thời để chêt». Tôi ngược nhìn cô bé đứng trước quầy. Em mặc chiếc áo mưa màu xanh nhạt và tay cầm chiếc mũ sũng nước. Mặt em cũng dẫm nước và những sợi tóc ướt dính sát vào trán. Hình như đôi mắt em cũng có những giọt mưa long lanh. Tôi đứng dậy mở tủ kính lấy quyển truyện đưa cho em và hỏi :

— Chị em sai em đi mua truyện hả ?

— Ông nghĩ em không biết đọc à.

— Quyển truyện này viết về «một thời để yêu». Tôi nghĩ em chưa đến thời kỳ đó.

— Em rất yêu thương con Miu Miu của em, vậy em đọc được chưa. Còn ông mới tập sự bán sách phải không ?

Chắc cô nhỏ này đã được Thượng Đế làm lẫn nhét hai cái xương sườn đàn ông vào người nên em mới «lanh» như vậy. Tôi nhân đó trả lời :

— Phải, tôi mới bắt đầu bán từ tôi hôm nay và em là khách hàng đầu tiên. Mà sao em biết rành quá vậy ?

— Những ông bán sách chuyên nghiệp chỉ cần người ta mua sách chứ không cần biết người ta đã đến «thời kỳ» đọc được chưa.

Em nhân mạnh hai chữ «thời kỳ» một cách thích thú rồi cúi đọc tình bơ nhữn : chữ in ở bìa sau quyển truyện. Đọc xong em lật bìa trong xem giá tiền.

— 700 đồng ? Mắc quá trời mà còn để «net» nữa chứ.

Chẳng phải là chủ quán sách nên tôi giải thích ầu:

— Thì em cũng biết mọi thứ vật giá đều leo thang, quyển truyện này không leo thang nó đứng y nguyên một chỗ. Vậy «net» là rẻ rồi còn gì.

— Bộ ông không bớt hai chục phần trăm à.

— Nó đã không leo thang thì em bắt nó phải xuống thang làm sao được.

— Em chỉ có 500 đồng thôi, vậy ông cho em gửi trả quyển truyện.

Em để lại quyển sách trên mặt quầy và trong khi đội mũ áo mưa lên đầu mắt em vẫn không rời nó. Thấy em có vẻ tha thiết với «một thời đề yêu» nên tôi cầm quyển truyện đưa cho em.

— Tôi tặng em đó.

Cô bé lắc đầu :

— Em chưa quen ông nên không thể nhận quà tặng.

— Ô, chúng ta cùng anh em họ Hồng Bằng với nhau mà đầu có xa lạ gì. Thôi được tôi bán cho em với giá 500 đồng.

— Ông chỉ là người bán thuê, em không muốn ông bị thiệt thòi.

Mặc cho Lắc Cốc Mù tiên sinh đã dặn *không nên cho vay mượn*, tôi vẫn háng hái nói :

— Tôi cho em mượn 200, khi nào có tiền em trả lại sau.

Cô bé gật đầu :

— Vâng cảm ơn ông.

Tôi nhanh nhẹn lấy giày tờ có in hoa nhiều màu gói quyển sách đưa cho em và hỏi :

— Em ở gần đây không ?

— Ông kỹ ghê, sợ em tròn nợ à.

— Không phải vậy. Tôi muốn biết em phải lội mưa có lâu không.

— Nhà em ở cách đây 20 cây số. Em đến đây trọ học.

— Vậy em học lớp mấy rồi ?

— Đò ông đó.

— Lớp 7 hả ?

— Bộ trông em con nít làm sao.

— Lớp 8 chẳng ?

Em lắc đầu :

— Lớp 9 ? Lớp 10 ?

Em lắc đầu hai lần.

— Trông em chưa đủ lớn để học lớp 11 hay 12. Vậy chứ em học lớp mấy ?

— Lớp «8 và 9».

— Cái lớp gì mà kỳ cục vậy trời.

— Trường em đã nghỉ hè như vậy em học xong lớp tám. Bây

giờ em học hè lớp chín và học đang ôn lại bài lớp tám vậy em đang học lớp «tám và chín» đúng không. Còn ông mới đến đây à ?

— Đầu có. Lâu rồi.

— Lâu rồi ? Vậy ông có biết ở đây con gì là cá mà người ta không gọi là cá ?

— Trời đất, con gì kỳ cục vậy ?

— Vậy ông đúng là người mới đến đây. Nếu ông ở lâu ông đã biết đó là «con mắ».

Tôi bật cười cái tính lí lắc của em và tự nhiên tôi muốn giữ em đứng lại nói chuyện thật lâu nhưng ông chủ quán đã về. Anh bóp còi xe gắn máy tin tin khiến cô bé giật mình. Em chào tôi và nói khi nào có tiền sẽ đem đến trả ngay rồi em kẹp quyển truyện trong áo mưa bước vội ra ngoài. Ông chủ quán hỏi tôi bán được nhiều không. Tôi nói cái còi xe của anh đã đuổi khách hàng nếu không tôi đã bán thêm được một cây bút chì. Tôi móc túi đưa anh 700 đồng. Anh cười nói cảm ơn và tôi chạy vội ra ngoài hy vọng sẽ đuổi kịp cô bé để hỏi địa chỉ nhà trọ của em.

Bên ngoài trời mưa lớn hơn khi tôi còn ngồi ở quầy sách. Con phò đã tắt điện và mọi nhà đều đóng cửa nên con đường tôi om. Chạy đến một ngã ba tôi phân vân không biết em đã đi đường nào nên đành lui thui về nhà. Mưa lạnh buốt khiến tôi phải rung người và chợt nhớ ra đã để quên áo mưa ở quán sách. Về phòng tắm rửa xong tôi nằm đắp chăn rên hừ hừ. Tôi vẫn thường bị «cảm» dễ dàng như vậy nhưng lần này không biết vì cô bé hay vì những giọt mưa.

Ở quận lý bé nhỏ này vào những đêm trăng tôi không thích mở mang kiến thức bằng mở mang bao tử nên thay vì đi đọc báo cạp như mọi tôi tôi đã lẩn mò đến nhà các bạn để kiếm ăn. Bây giờ đang mùa «đông». Đó là một món nhậu tuyệt vời ở chốn đất cát này. Những con đông ram béo ngậy thơm ngon hơn thịt gà nhiều và chỉ cần tưởng tượng đến món gỏi đông ăn với xoài xanh là tôi chẳng thể nào ngồi yên trong nhà.

Tôi đang ở trên căn gác nhà Ngẫu trọ, bàn với anh đem hũ rượu thuốc lên quán ông Võ ở gần quốc lộ để nhậu với đông thì có tiếng

Kha gọi từ dưới nhà vọng lên. Tôi chạy vội xuống cầu thang. Kha nói có khách ở nhà. Khách khứa đến lúc này chẳng có giá trị bằng con đồng nên tôi nói kệ họ và định chạy trở lên gác. Kha nói cô bé đó. Cô bé. Chỉ nghe hai tiếng đó tôi chẳng còn biết con đồng là con gì nữa và ra sức chạy hết tốc lực về nhà.

Cả tuần nay tôi đã nóng lòng nhờ Kha đi tìm cô bé. Tôi tả hình dáng em thật tỉ mỉ để Kha rõ và mặc dầu là thổ công ở đây anh cũng chịu thua. Anh đã hỏi thăm những người quen, đã đến các lớp hè nhưng chẳng ai biết em ở đâu. Tôi đã rầu muốn chết vì tài tìm kiếm khắp nơi của anh không ngờ đêm nay chính anh lại tìm ra cô bé ở nhà tôi.

Khi đẩy cổng bước vào sân tôi thấy cô bé đang đứng lơ ngơ trước căn phòng có cửa sơn xanh đóng kín. Em mặc áo bà ba màu tím than, tóc chẻ đôi được cột bằng hai giải vải mầu đỏ rực. Trông em rạng rỡ và tươi sáng hơn đêm mưa ở quán sách.

— Chào cô bé. Em cũng biết nhà tôi ở đây à.

— Ở đây ai mà chẳng biết nhau. Em hỏi thăm một lúc là biết nhà ông ngay.

— Vậy mà cả tuần nay tôi đã hỏi thăm lung tung nhưng chẳng có ai biết nhà em trọ ở đâu.

— Ồ, ông đừng đến nhà em trọ. Ông cậu em khó lắm. Coi chừng ông ấy hiểu lầm đánh em chết.

Tôi ngạc nhiên hỏi :

— Hiểu lầm chuyện gì vậy kia ?

Cô bé cười :

— Em cũng đâu có biết.

Từ khi chúng tôi vào phòng, mặc cho tôi mời miệng mời, em vẫn đứng tựa lưng vào tường và để đáp lễ tôi cũng đứng tựa lưng vào bàn nhưng tôi không phải là nhà vô địch đứng lâu nên một lần nữa tôi lại lên tiếng mời em ngồi. Cô bé lắc đầu.

— Không phải em chê ghế có rệp đâu. Em đứng để nhìn những bức tranh kia. Tranh của ông vẽ phải không ?

Té ra là như vậy. Em đứng để nhìn mấy bức tranh tôi vẽ nguyệt lịch ngoặc treo trên tường. Tranh trông chẳng đẹp đẽ gì nên tôi hỏi :

— Của một người bạn ở chung phòng. Em thấy thế nào ?

— Tường tranh của ông em mới « phê bình » còn của người khác thì thôi. Không nên khen chê một người vắng mặt phải không ông ?

Mô Phật. Chắc kiếp trước cô bé này là cô giáo bị học sinh ghét nên bây giờ được đầu thai lên làm học trò chẳng ?

Cô bé đi lòng vòng quan sát mọi vật trong phòng như quan thuế xét hàng rồi nói :

— Phòng này âm cúng quá.

— Em muốn nói nó nóng nực vì thiếu cửa sổ ?

— Không. Em nói thật mà. Em ước mơ có một căn phòng riêng như thế này để học.

Cô bé cũng không phải là nhà vô địch đi lòng vòng nên sau cùng em đã kéo ghế ngồi xuống nhìn chăm chú một tấm ảnh màu tôi cắt từ tờ Life để ở dưới mặt kính bàn viết. Ảnh chụp một đôi tình nhân trẻ chòang vai nhau đứng trên cầu nhìn xuống một dòng sông có những đóa hoa Forget-me-not. Phía dưới tấm ảnh có in hai dòng chữ :

Time never waits, they often say

But for Love, you know, It may

Cô bé hỏi :

— Người ta viết gì vậy ông ?

Tôi bèn trở tài làm « thi sĩ dịch thơ ».

— Thời gian như nước chảy trôi

Tình yêu vẫn đợi người nơi chân cầu.

Cô bé vỗ tay :

— Hay ghê. Em muốn nói ý nghĩa của hai câu đó chứ không phải em nịnh ông làm thơ hay đâu.

Chèn đéc quý thân ơi. Em làm tôi cụt hứng. Vậy mà xưa nay tôi cứ tưởng mình đã là thi sĩ vì mỗi lần rủ bạn bè đi nhậu họ đều khen tôi có « cốt cách thi nhân ».

Sau một hồi im lặng cô bé nói :

— Em đến đây để trả nợ cho ông.

Tôi xua tay.

— Thôi dẹp chuyện nợ nần đó đi. Tôi bớt cho em trăm phần trăm

Em cười nói :

— Vậy mỗi lần hết tiền em phải đến vay ông mới được nhưng tiếc quá ngày mai em phải dờn khỏi đây rồi.

Tôi giật mình hỏi :

— Dờn khỏi đây ?

Em gật đầu kể cho tôi biết gia đình muốn gửi em vào học ở Sài Gòn trong niên khóa tới vì vậy em phải vào trong đó học hè để theo kịp các bạn và quen đường phố. Em nói Sài Gòn chắc vui lắm phải không ông. Em muốn được thay đổi không khí. Ở đây buồn chán quá đọc sách xong em chẳng biết làm gì, ở Sài Gòn em có thể đi xem chiều bóng. Ông có thích xem chiều bóng không. Tôi nói tôi cũng thích chiều bóng lắm, tôi thích mọi thứ ở Sài Gòn nhưng tất cả đều không bằng em. Cô bé tròn xoe đôi mắt hỏi :

— Tại sao lại không bằng em ?

— Tôi chỉ thích chúng chứ không yêu chúng.

— Ông chưa đến thời kỳ đọc truyện «Một thời để yêu» à ?

— Không phải một thời để yêu con Miu Miu như em đâu. Tình yêu này khác.

Cô bé nhíu mày suy nghĩ rồi lắc đầu.

— Ông nói gì em chẳng hiểu.

Tôi muốn giải thích cho em biết tình yêu đã thâm vào người tôi như những giọt mưa ngay trong đêm tôi bị «cắm» rên hừ hừ. Nhưng khổ nỗi nhìn đôi mắt em tôi chẳng thể nói lên điều đó. Đôi mắt kia quá ngây thơ, quá tinh khiết và tôi không đủ can đảm để đọc nó bằng tình yêu của mình. Tôi đành nói :

— Rồi lớn em sẽ hiểu.

— Mỗi bữa em đều ăn hai chén cơm. Bắt đầu từ ngày mai em sẽ gắng ăn bốn chén cơm.

— Để làm gì vậy. Em muốn mập thù lù như cái lu hả ?

— Em muốn mình lớn mau để có thể hiểu được điều ông nói.

Tôi thở dài.

— Khi đó tôi cũng đã già mau và mọi chuyện đều đổi thay.

— Mùa hè này qua rồi mùa hè lại đến; mùa hè lại đến có gì đổi thay đâu. (Xem tiếp trang 64)

với bạn yêu của em

GI AI

Có phải là đã xa cách, có phải là đã hết nhớ, hết thương ? Có phải là quên hẳn, đã mất hút trong dĩ vãng một mảng. Hình như là vậy và hình như bạn yêu vẫn là dấu chấm thật to trong đời sống. Đã gần hai năm không còn sống ở thành phố cũ mà sao cứ lừng lừng lơ lơ, không thể nhớ và biết được thật rõ ràng hai năm qua đã làm gì và có điều gì đã qua đi trong đời sống. Bởi tim nhỏ lúc nào cũng bao quanh những kỷ niệm thật cũ và cũng thật êm đềm, em nhớ và nghĩ đến quá khứ xa lắc đó như mơ ước một điều gì không có thật trong đời sống. Đôi lúc chỉ dám mơ ước được sống như một ngày đã qua, thật bình yên và hạnh phúc, có phải chẳng còn điều gì vui thú trong đời sống ?

Nhưng có một điều là chắc chắn em vẫn yêu bạn yêu vô cùng, vẫn nhớ 9/4 xưa và cũng như em biết rằng mình đã chêt đi từ hôm nào, hôm leo lên xe để rời thành phố cũ. Bây giờ thì em đã sống ở kiếp khác và không may cho em là kỷ niệm thì cũng vì như một thứ trái nào thơm ngát đã lỡ ăn vào miệng, hòa tan vào từng tế bào, tưởng đã lia xa, nào ngờ như những giọt máu cứ lần lần nhỏ vào tim, tim rạn nứt, ôm ngực buồn bã hỏi: rồi em phải làm sao hở trời, ngón tay thì có ngón dài ngón ngắn và trái tim khi mở, khi khép nên đôi khi thấy tim lừng lơ, sâu sâu, đôi khi thấy tim khóc và không đứng cũng thấy tim nhỏ

sung sướng cười vang — Ôi niềm hạnh phúc này tựa như mây, có thể hôm nay mây rục rở trên bầu trời xanh ngắt mà mai này mây đã đổi màu xám ngoét, nhỏ từng giọt lệ xuống lòng em.

Bạn yêu của em, bây giờ thì em biết chẳng có điều gì vĩnh cửu cả, ngay những thâm tình đã một thời trói buộc đời sống chúng ta với nhau. Cũng như em, bây giờ nhớ đến bạn yêu, không còn nghe những bồi hồi, rộn rã nữa mà chỉ thấy xót xa, ngậm ngùi. Có phải chúng ta không còn cần có với nhau trong đời sống, hay mãi mãi em và bạn yêu vẫn nghĩ đến nhau như người cụt chân ngắm nhìn bầu trời trong xanh, con đường rộng thênh thang mà buồn bã và thêm thuởng, ước ao.

Bạn yêu có biết thoát khỏi đời sống cũ, sống ở thành phố này, phải làm quen với những hệ lụy chung quanh, em đã khờ khạo vô cùng. Năm đệ tam em phải vật lộn với mình nhiều lắm để oa xít tất cả những tình cảm chung quanh lúc nào cũng muốn bao trùm tìm nhỏ. Và em đã thắng, lúc nào em cũng nghĩ đến bạn yêu, từ lúc nào cũng có bạn yêu bên cạnh, em đã chỗi bỏ hết những «mối tình» của tụi nó để sống với kỷ niệm mật ngọt. Nhưng, bây giờ thì em mệt mỏi quá rồi, kỷ niệm không nuôi sống hạnh phúc nên em đành buồn bã đứng nhìn bạn bè trách móc sao đã lạnh lùng cách biệt. Tha lỗi cho em đi bạn yêu và hãy tin rằng em bao giờ cũng nhớ và thương bạn bè cũ của em với kỷ niệm xa tắp. Hãy tin rằng ngày tháng ở đây không có niềm vui nào có thể làm cho em quên được bạn bè của em cả. Đi học, lái nhái, cười đùa, ăn uống với tụi nó rồi không đứng cũng thấy lạ lùng, rồi cũng phải mím môi để khỏi «xỉ» lên một tiếng.

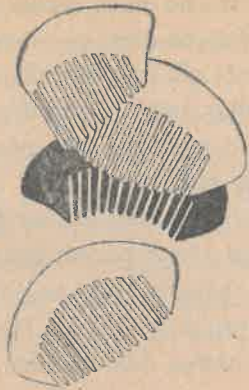
Ngày xưa có phải úa em đêm, quá ngu ngơ nên không biết chọn lựa cho mình một đời sống, bởi vì không biết chọn lựa nên tìm lúc nào cũng được ấp úng bởi một niềm hạnh phúc vô biên. Bây giờ với em hạnh phúc chỉ là bóng mờ của hơi hướm phù du, chỉ là một thứ trái chua thật chua, chỉ là bóng bọt xà bông thì làm sao để em có thể đơm hoa, kết nụ, làm sao để ôm chặt vào tim mà ấp úng. Lần trở về này, em đã biết trước nên đầu ngu ngơ dám vẽ vời như lần trước, khi dời bỏ thành phố cũ trở vào đây, tưởng có thể quên được chôn xưa để bình an mà sống, rồi sao cũng muốn quay về với bạn bè, cũng muốn còn có thật

nhiều kỷ niệm kể lể cho nhau nghe. Ti Na, bạn yêu của em, người bạn của 2 năm trước, còn nhớ, còn thương em không? Em thì hoài hoài yêu bạn như yêu một nỗi ước mơ nào xa, thật xa với tầm tay của mình. Ngày xưa đã qua rồi quãng đời êm ả đó, em chẳng thể níu kéo được gì cả, bởi em cũng tựa như một cọng bún mềm mềm, biến mất trong đời sống này lúc nào cũng chẳng ai hay.

Bạn yêu trách em đánh mất sự bao dung của ngày xưa, thì em biết nói sao cho bạn yêu hiểu, em cũng buồn bã và xót xa vô cùng khi thấy tinh thần của chúng ta ngày càng phai nhạt, nhưng đành chịu. Không ai có thể giả đò để yêu thương nhau. Hơn nữa, em còn có nhiều tình cảm quá để lo nghĩ về những điều sắp đến, để lo sợ và buồn rầu cho hạnh phúc mỏng manh nào đang có trong tay. Bạn yêu có biết đời sống càng ngày càng giống như cái bánh vẽ, lăn mãi lăn mãi mà có dám nhìn đến chặng cuối của con đường. Đôi lúc buồn bã hỏi: Có phải sống chỉ để mong ước cho mình được hạnh phúc rồi lại xót xa đứng yên nhìn cuộc sống mà thêm thuởng. Sáng em có lười thui đi học một mình rồi cũng phải chui đầu vào lớp, giả như rất ngoan mà ngồi vào bàn chăm chú nghe cô giảng bài, giả như rất sung sướng mà cười đùa và giả như trái tim đã bay vọt ra ngoài để một mình lặng yên phóng ra về nhà, lái nhái hết bài hát này đến bài hát kia. Thì không biết còn có điều gì để kể cho ai nghe nữa không? Hay chỉ còn lại những ước mơ ứ ập riêng trong trái tim bé tí tẹo này. Mà ước mơ hay chán nản thì em cũng phải sống lẻ loi như không còn thú vui để hưởng nữa. Thế nên một nửa tâm hồn của em, cứ thích rong chơi, lười biếng, chẳng dám nghĩ đến đời sống thực tại, cứ hát hoài những phiên khúc buồn bã, cứ viện hoài những lý do cho sự lười biếng của mình. Một nửa tâm hồn còn lại nhắc nhở lời bỏ mẹ dặn dò gắng học uhen con. Thì em phải làm sao hở bạn yêu, cái mặc cảm buồn xuôi lúc nào cũng đeo theo bên người. Hay đời sống của em chỉ là đời sống của dân du mục, lang thang từ quá khứ mật ngọt đến hiện tại buồn bã, hay em chỉ thích ngắm nhìn thiên đường rực rỡ của kẻ khác mà thêm thuởng. Nếu phải thì bắt hạnh cho em biết mây, bởi em sẽ chẳng còn lại chút vốn liếng gì cho đời sống sau này hẳn sẽ không có nụ cười như mở hội, mắt thấp sáng long lanh mà em biết hạnh phúc của mình chỉ là những giọt lệ âm thầm trong tim.

GI-ÁI

ngày
tháng
hạ

TUYẾT OANH

Em đứng trên ngọn đồi cao. Gió từ bốn phương tụ về đùa tóc em rồi tung. Hai vạt áo trắng bay phấp phật, quần quít trong gió chiều. Anh Duy vò đầu em :

— Trông nhỏ giống con nai vàng ngơ ngác giữa rừng thu quá cơ.
— Rất tiếc, bây giờ là mùa hạ.

Đôi mắt em bỗng nhìn thấy một cánh hoa hồng đỏ ối ở lưng chừng đồi. Em nắm tay anh Duy, giật giật :

— Anh Duy, cái hoa hồng dưới kia kia, anh thấy không ? Anh hái cho em đi.

— Thân hồng gai không hà. Sao anh trèo được ?

Em lắc đầu, phụng phịu :

— Hồng biết, anh phải hái cho em !

Anh Duy kí đầu em ! Nhỏ ngang quá cơ. Ngày mai về dưới tha hồ làm nũng với mẹ nhé. Tuy nhiên, miệng thì nói vậy nhưng chân anh vẫn chạy xuống đồi. Anh Duy cương em gái kinh khủng. Nhà chỉ có hai anh em, không thương sao được, nhỉ. Hai anh em ở với ba, và mỗi mùa hè, em được trở về thăm mẹ. Chị mình em được ba cho phép về thăm mẹ. Còn anh Duy, anh chỉ biết ngậm ngùi đầu lá thư vào tận đáy va li.

— Nhỏ ơi ! Hoa hồng đây. Duy nhất một hoa trên cây đây nhé.

Nụ cười anh thật tươi. Khổ cực lắm mới hái được đó, cô bé ạ.

— Hoa hồng nở vào mùa hạ, hở anh ?

— Ừ ! Hoa đỏ như nắng hạ.

Em cãi :

— Nắng hạ vàng chứ !

— Nhưng mặt trời hạ đỏ.

— Mặt trời thì bao giờ lại chẳng đỏ.

— Giỏi cãi lắm, cô nhỏ.

Em tím tím cười. Em đưa cánh hoa lên mũi :

— Hoa hồng đẹp nhưng chả có một chút hương thơm há anh ?

— Có nhiều loài hoa thật đẹp, thật kiêu sa mà hương không thơm. Cũng có nhiều hoa dại mọc trong kẽ đá, chen trong lùm cây, thế mà hương thơm quyến rũ vô cùng.

— Anh lại nhớ đến chị ấy rồi

— Anh có nhớ đến ai đâu. Xạo nhé.

— Anh dối. Ít ra trong đầu anh, anh đang nhớ tới chị ấy. Có phải anh cho chị An là hoa dại có hương ?

Anh nhìn xuống đồi. Từng hàng cây xanh ngát chạy dài. Vạt nắng chiều trải dịu dàng trên thảm cỏ xanh trước mắt. Giọng anh thật chùng :

— Bỏ qua chuyện ấy đi.

Em nhìn vào mắt anh, nói nhỏ :

— Anh Duy ! Anh có nghĩ rằng, sẽ có ngày anh quên chị An ?

— Em còn nhỏ, biết chi mà hỏi.

— Không, em mười sáu tuổi rồi.

— Mười sáu tuổi vẫn còn nhỏ lắm, bé ạ.

Em phụng phịu :

— Anh chê em nhóc con hoài. Tối nay em thưa với ba về chuyện anh và chị An. Ba từ chối, em sẽ về ở với mẹ luôn, không lên nữa.

— Đừng dại, nhỏ.

Em vẫn bướng :

— Em biết mà ! Ba chê chị An nghèo, lại không đẹp. Ba muốn con dâu ba thật sang thật đẹp để ba hãnh diện với mọi người, nhất là với mẹ.

— Chuyện không giản dị như thế đâu — Anh dối giọng đùa

cột — Đừng nói gì với ba nha cưng. Tội nghiệp anh, thân con trai...
mười hai bên nước.

Em nắm tay anh, nũng nịu :

— Này, mai một em «có gì» anh giúp em nha. Em ngán ba quá cơ.

— Bé như hột mít mà bày đặt ! Mày có «bỏ», tao vẫn cõ đó nha.

Anh nói tiếng «vận cõ» dễ thương quá cơ. Em biết, anh cho em còn bé bỏng lắm. Dưới mắt anh, em là con bé nhu mì, da non bầm ra sữa. Anh ạ, trong mắt em một sợi khói vừa vẽ giăng thật mỏng. Đôi mắt của Khánh đang ru hồn em vào giấc mơ hồng, đang rung tim em từng nhịp lao xao. Tiếng nói của Khánh ban sáng, em nghe như còn rõ mồn một bên tai :

— Ngày mai Hiếu đi thành phố này sẽ buồn lắm.

— Thành phố buồn hay người buồn ?

— Cả hai, được không ?

— Còn Hiếu, Hiếu mong đèn hè như trẻ con mong tết. Về thăm mẹ, ai không mừng hở Khánh.

— Anh không yêu mùa hạ.

— Thật sao ? Mắt em sáng như sao trời. Em không yêu ai cả mà.

Khánh nhìn em : Hiếu ! Hiếu ! Em bỏ chạy. Nhịp tim đập rộn xao. Con đường. Hàng cây. Mọi vật đều tươi đẹp. Tình yêu nào cũng bắt đầu bằng hoa, bằng lá thắm ngát màu xanh. Phải thế không anh, Khánh ?

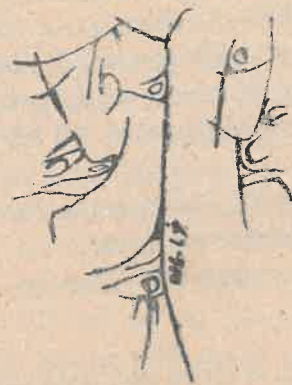
— Chúng ta về thôi anh. Anh Duy gật đầu. Mai nhớ đưa lá thư anh cho mẹ. Nhớ ngoan ngoãn với mẹ nhen, đừng bướng bỉnh mẹ buồn. Em cười :

— Mẹ chiu em lắm, chỉ có anh chảnh thêm thương em thôi. Anh Duy hôn vào tóc em. Hai anh em nắm tay nhau xuống đồi. Gió thổi vạt áo trắng em bay bay. Anh Duy nhìn em :

— Hiếu ơi, em bé như chú thỏ trong rừng già. Đừng vội yêu đương mà... mắt thì giờ nha cưng.

Em bật cười dòn. Hình ảnh Khánh lại hiện sáng trong em. Dẫu rộn ràng giờ vì nghĩ nhiều đến anh, em vẫn... thích. Bởi vì khi yêu đương có ai tiếc gì bao giờ nhỉ.

TUYẾT OANH

MƯA
HẠ

ĐÔNG T.V.

Nhỏ bạn dút vào tay em một gói me chua. Hai đứa cười... Hạ này là xa là nhớ ! Hạ này là hạ biệt ly. là hạ nuôi tiếc ! Chỉ mấy ngày nữa, Trưng Vương đóng cửa hai đứa không còn khoác vai nhau, tí tở tâm sự...

— Anh về đi, em ở lại học bài !

Nhỏ bạn chạy vụt vào sân trường ! Em đứng lại lặng lẽ...

Nắng không lên. Mặt trời muốn chết, có phải để chia với em chút ngậm ngùi ?

...Cặp vở nặng trĩu trong tay ! Nguyễn bình Khiêm dài, sao bảy năm qua đi, qua đi, như mới hôm qua, như mới hôm kia...

Ngày nào, em mới bước vào Trưng Vương, ngày nào còn thất bím cột nơ, ngày nào còn ra về trong lạnh lùng, Tâm đi bên kia, em bên này, hai đứa đã nhất quyết chia đôi tình nghĩa «vợ chồng» !

... Và nhớ, chao ơi là nhớ, những lần tranh giành nhau từng miếng me chua, từng ly nước ngọt. Những lần đạp xe đua chạy kín đại lộ Thông Nhất ! Những đêm cảm cúi trên sách vở, mặt đứa nào cũng xanh mướt tội nghiệp...

— Học làm chi kỹ thế, các cô thì dư sức để đậu...rớt!

Cả lớp ồn ào phản đối lời thầy T! Trời ơi, sao thầy cứ thích «trù» tụi con! Thầy ác quá, mai mốt thầy bị phạt vào... «Hỏa ngục»

...Nhưng rồi, mai mốt, cái lớp A5 phá phách sẽ không còn nữa! Cửa Trung Vương đóng lại, đã vô tình khép cả cửa Thiên Đàng. Chỗ ngồi ngày xưa, lớp học ngày xưa, tiếng cười nói ngày xưa, làm sao còn nữa! Ánh mắt thầy cô sẽ không còn nhìn xuống «cái lớp ngu dốt» với cái vẻ thương hại...

...Con mưa nhỏ bay lồi về! Có lẽ không còn nuôi tiệc nào sâu đậm hơn những ngày vĩnh viễn từ bỏ trường xưa!

Từ đây, chiếc huy hiệu không còn nằm ngoan trên ngực áo!

Tự đứng, em muốn quay về trường, để đứng nhìn hàng nhạc ngựa xanh lá, để nghe tiếng thầy cô êm đềm giảng dạy... Nơi cuối dãy 12, «cô vợ nhỏ» của em chắc đang cầm cúi trên những con toán hắc búa! Nghĩ cũng lạ, chồng A vợ B, thề mà vẫn thương nhau hết lòng! Nhớ những lần giận dỗi nhau, nhớ những giọt nước mắt tủi phận... Sao sông nhỏ không thương em? Sao sông nhỏ bỏ em? Em đã cuống quýt chạy mượn khăn rồi rít, để lau nước mắt nhỏ vợ! Ôi nhỏ vợ làm nũng không ai bằng.

Thề mà, đã bảy năm qua, đã bảy năm sông sung sướng êm đềm. Ngày bỏ T.V ra đi, sao đứng ngăn được nước mắt...

... Các bạn em, đứa nào mặt cũng buồn buồn Cô vợ nhỏ tan học, nắm tay em thở dài:

— Chắc em rớt quá!

— Đừng nghĩ bậy, em ạ!

— Độ này Đông gây ghê...

— Anh lao tim đây, Tâm ạ.

— Tại anh chứ tại ai.

Ừ, phải rồi, tại em quá nghĩ ngợi, mà toàn nghĩ những chuyện đầu đầu. Nhớ những buổi chiều tủi thân khi cô Yên «bỏ quên», nhớ những buổi chiều cay đắng khi thầy Dũng «chẳng ngó ngang chi tới!»! Đã biết bao giờ học, bỏ lớp, lạnh lùng sang phòng thuốc! Bạn bè thắc mắc, không yên tâm:

— Đông lại ốm rồi, phải không?

Chẳng đứa nào nghi ngờ em trốn học, chẳng đứa nào nghi ngờ em đang giận thầy D. Sương Trắng xiết tay em lo ngại. Tự đứng em muốn khóc! Em hư quá, làm sao Sương Trắng biết được...

... Mà, nhớ lại những lần gặp thầy D. đạp xe đến trường, tự đứng em vẫn nao nao... Có một cái gì làm ánh mắt thầy tôi sầm? Có một cái gì làm gương mặt thầy khác khổ... Nhớ lại, rồi luyện tiệc, ân hận! Làm sao xóa được những lỗi lầm đã làm thầy D. phiền lòng...

— Anh, sao không nói gì hết!

Em xiết chặt tay nhỏ vợ, biết nói gì bây giờ...

— Hôm qua em...tròn học!

— Giỏi quá nhỉ!

— Tại thầy bảo hết chương trình rồi...

— ...

— Hôm nay anh ốm phải không?

Em gật đầu, dù thật sự nào có đau ốm chi. Có chẳng là chút tiệc nuôi đàn thành sông, kết thành biển...

Buổi tối, trời lạnh căm với cơn mưa thác lũ. Mai nghĩ lẽ, hết còn cuống quýt vừa học bài, vừa là quần áo! Hết cả những lo lắng khi thấy cô dò tên trong sổ điểm! Còn ba bốn ngày nữa bãi trường... Làm sao em ngờ được, hạnh phúc đang chia xa...

Và làm sao em tin được, hết còn học với thầy Galilée vừa cao, vừa gầy, vừa dễ thương! Hết còn nghe giọng nói đượm một chút chua chát: Làm ơn giữ im lặng dùm tôi một chút, tôi chỉ còn một bên phổi...

Rồi sẽ bỏ Trưng Vương ra đi, xóa tên trong sổ điểm, xóa tên trong trí nhớ thầy cô...

Rồi sẽ không còn «rủ rê» nhau ăn hàng ngoài cổng trường...

Tự đứng, hạnh phúc thoát khỏi cuộc sống đám học trò giản dị, trong đó em. Trưng Vương rồi cũng thành xa lạ, mai kia khi trở về, em chỉ biết đứng nhìn vào nuôi tiệc...

Nhớ, chao ơi là nhớ, cô Yên với giọng hát dễ thương, và thầy Dũng với cái dáng cao như ngọn hải đăng...

ĐÔNG T.V.

hè ru

Chiều lên con nắng rung rung
Yêu người, mỗi khê ngập ngừng lẽ loi
Phò buồn giờ mãi riêng tôi
Giọt buồn lên mắt ngậm ngùi trời mây
Xa rồi mùa lá me bay
Tháng năm dệt mộng trắng tay em cài
Em là đọt nắng vàng phai
Ta ngày hai buổi hẹn sai giờ về
Mây ơi bay mây sơn khê
Môi em, mắt ướt chiều tê qua trường
Chờ dùm ta mắt huyền sương
Cho ta qua mây con đường em qua,
Mù khơi ngày một ngày hai
Ta ru ta cuộc tình phai miên trường
Ta về dẫm gót trong sương
Dẫn ta đi suốt con đường hè ru

VŨ TÍNH

yêu em đầu hạ

Cơn mưa nào vừa chuyền hạt đêm qua ?
Cơn nắng nào đốt cành mai héo úa ?
Mưa đêm qua cơn mưa đầu hạ
Nắng hạ về thơm áo trắng lụa thưa.
Hạt mưa to vỗ trên mái ngói
Hạt mưa mềm em một thuở hiền hòa
Hàng Phượng thưa đan tình mới lớn
Hàng phượng dày thơm ngát hồn anh.
Giọt nắng nào má bừng lên màu nhớ
Hạ giao mùa tình ta cũng lên men
Hồng cánh phượng buồn thôi từ tạ
Ve râm râm tình ghi vết mực đen

Ve ngân đều rót tình em một thuở
Ve ru hồn theo chút ngọt thân yêu
Giữa sân trường ta bỏ quên sách vở
Bỏ bạn bè ta theo gót chân em
Hạ nghiêng nghiêng đời cành buông xỏa
Như tóc em thắt bím thơ ngây
Cỏ nuôi mát tình nồng con gái
Cho hiền hòa như cụm mây bay
Cuối ngõ đường ta ngu ngơ đứng
Tóc lộng bay theo cánh phượng bay
Đời học tập cũng bay theo mây gió
Gió xoay chiều về cuốn hút thơ ngây
Giữa sân trường một chiều phượng nở
Mắt hân hoan tung cánh võ hư không
Bay một lá thư tình phôi trên cỏ
Lòng rộn ràng ta luyến quỳnh đôi chân

hạ ơi

cô học trò mắt nâu
ngậm chùm bông phượng đỏ
hình như cô rụng sầu
sấp bãi trường rồi đó
cô học trò áo trắng
thờ dài như khúc ngâm
của một mùa động nắng
tưởng mùa dài trăm năm
cô học trò mắt nâu
lưu bút còn dang dở
nhật chi xác ve sầu
phượng vẫn âm thầm nở
NGUYỄN HẠ LONG

cám ơn em đã yêu anh

truyện dài DUYÊN ANH

Đoàn Dự bèn sợ quá. Thi ra thi sĩ Thái Đế, sư phụ của thi sĩ Elvis Đậu, người mà cậu đang được hân hạnh bàn chuyện thơ thần, là Ngũ Hành Sơn, lá Thất Sơn vĩ đại hơn Thái Sơn. Đoàn Dự bèn rút một điều thuốc la Bastos de luxe. Elvis Đậu quẹt diêm cho Đoàn Dự mỗi. Lần đầu tiên Đoàn Dự hút thuốc. Cậu vừa hít khói vô miệng đã ho sặc sụa. Ho chảy nước mũi. Elvis Đậu gật gù. Hừ, tưởng thằng này gồ ghề, ai dè nó ọp ẹp quá. Nó ái mộ... Elvis Đậu. Sinh Viên Văn Khoa à ? Nhờ anh tí, anh rất nên gia nhập thi văn đoàn Tấu Vị Iểu. Elvis Đậu vỗ vai Đoàn Dự :

— Đoàn lão đệ.

Đoàn Dự vội dập điều thuốc.

— Lão đệ phải qua nhiều giai đoạn thuốc lá đầu lọc, thuốc thơm không đầu lọc rồi mới thường thức nổi Bastos de luxe.

Elvis Đậu ba hoa :

— Như thơ, chẳng hạn. Thuở đầu, tôi làm thơ tình rồi qua thơ dân tộc. Bây giờ, tôi làm thơ triết lý bao gồm cả khoa học huyền bí lẫn định mệnh con người.

Elvis Đậu cao hứng đọc bài *Lục bát không tên*. Hai câu kết « Tình người sao lắm bon chen, Tình minh nhất định đậu đen nấu đường » khiến Đoàn Dự cười hình hích.

— Tại sao bạn cười ? Đậu đen nấu đường là hình ảnh dân tộc

cao quý. Đậu đen nấu đường mía Quảng Ngãi, Hiệp Hòa sẽ cho những bát chè ngọt tinh què hương. Hơn thế nữa, nó còn biểu tượng nổi bật công của xã hội, đòi hỏi văn nghệ dân thân, biển gánh chè đậu đen của Mẹ Việt Nam thành snack-bar phong phú Coca Cola. Cái sứ mạng của nền văn nghệ dân thân là tư bản hóa lao động vô sản.

Đoàn Dự tròn xoe mắt. Elvis Đậu múa môi :

— Tuy vậy, tôi đã chán dân thân, chán viễn mơ, chán phù phiếm. Tôi quyết hẳn thơ triết học. Bạn nghe đờ một bài nhé !

Elvis Đậu ngâm lớn :

Tha nhân xách giỏ cầm dù

Hỏi thăm tiệm thức mịt mù nơi nao

Hình nhi thượng đáp tào lao

Cứ qua tâm thức là vào hiện sinh

Cái này hành trạng linh tinh

Bắt xừ Descartes đứng rình Newton

Mông lung tâu khúc mông lung

Vận hành cơ chế tự nhằm tương quan

Hậu trường vẫn tự gian nan

Hỡi ơi minh trí đã sang mê cung

Đoàn Dự thộn mặt ra. Elvis Đậu cười khẩy :

— Tôi cũng chán luôn thơ triết lý tối mò có tính cách loè bịp.

Đoàn Dự hỏi :

— Hiện giờ bạn theo trường phái nào ?

Elvis Đậu khơi khơi đáp :

— Tôi theo trường phái của tôi : Khoa học huyền bí, định mệnh con người và thú rừng, thú nhà, chim muông, giun dề, cáo cáo, châu châu, ếch nhái biến thành con số. Thơ là gì ? Là sự biến ảo khôn lường. Thơ chỉ huy đời sống, quyết định số phận đời ta. Bạn biết tại sao Hạng Vũ tiêu sự nghiệp chăng ? Đầu phải vì tài ba của anh đình trường hạng bát Lưu Bang và bọn Tiêu Hà, Tào Tham, Hàn Tín... Hạng Vũ chết ở Ô giang chính tại bài thơ nhỏ bé của Trương Lương.

Đoàn Dự không ngờ thơ khiêu đàm đần thề. Cậu phục thi sĩ Thái Đế (biệt hiệu bất ngờ của Elvis Đậu) sát đất. Y hết chú học trò lớp mười hai đọc những áng văn lớn nhón danh từ triết học của những

anh suốt đời mộng viết văn đơn giản, trong sáng nhưng không viết nổi đành đóng vai con chó sói chề nhọ xanh và chơi triết lý tồi mò trong văn chương. Câu chuyện đang diễn ra sôi nổi, bỗng đồng hồ điểm mười một tiếng bính boong, bính boong. Elvis Đậu cười xã giao :

— Tôi có cái hẹn, Đoàn lão đệ ạ. chúng ta sẽ thảo luận chuyện thơ vào một buổi đẹp trời khác, lão đệ hãy tới đây. Lão đệ đừng ngại vì lão đệ cùng ta đã trở thành tri kỷ. Ta là Nguyễn Khuyên, lão đệ là Dương Khuê. Giờ tạm biệt đã nghe. Chúng ta chia tay nhau.

Elvis Đậu tiễn Đoàn Dự ra tận đầu hẻm Hoàng Hôn. Rồi trở lại, lấy con thiết mã Honda vọt lẹ. Cậu tới công trường Chu Chỉ Nhược, ghé xe bên lề, âm thầm đọc kinh tình yêu... « đơn phương ». Trong khi ấy Đoàn Dự, trên đường về, suy nghĩ khá nhiều. Cậu ngưỡng mộ Thái Đế. Quả thật, Thái Đế là một thiên tài thi ca, gã ngông cuồng, thi sĩ của những thi sĩ Tần Đà, Cao Bá Quát, Bùi Giáng, Rimbaud, Verlaine, Beaudelaire cộng lại. Cậu thấy Elvis Đậu quá tầm thường. Và cậu muốn Elvis Đậu sa bẫy của nghịch nữ.

Chương ba

Chu Chỉ Nhược dựng xe trước công. Cô vươn tay bấm nút chuông điện. Hoàng Dung và các bạn chờ cô lâu quá đã rủ nhau đi bơi. Còn mỗi Đoàn Dự ở nhà. Từ hôm Đoàn Dự gọt đầu hãnh thím, cậu chưa hề gặp mặt Chu Chỉ Nhược. Cậu cố tình tránh luôn đôi mắt tò mò của Hoàng Dung. Cậu ăn cơm một mình. Suốt ngày cậu nằm lý trên gác. Rồi khỏi phòng riêng, cậu đội mũ xùm xụp. Cậu muốn dành sự ngạc nhiên cho riêng Chu Chỉ Nhược. Nghe chuông reo, Đoàn Dự bước tới cửa sổ ngó xuống. Chị Hai đang mở cổng. Và Chu Chỉ Nhược dắt xe vào sân. Đoàn Dự xôn xao, nôn nóng. Cậu vừa mừng vừa lo. Cơ hội đã đến với cậu. Từ vi báo ngày đoán : Hôm nay gặp người khác phái, tin vui báo hiệu, có thể mở cửa trái tim để chim xanh ái tình vô.

Đoàn Dự phóng xuống nhà. Chu Chỉ Nhược gật đầu chào cậu.

Với một nụ cười. Đoàn Dự tưởng mình đang khát được uống ly cam mát lạnh mát.

— Nhỏ Dung đâu anh ?

Ồi, tiếng anh dịu dàng, ngon ngọt. Cơ hồ ly chanh đường trong nhạc khúc *Trở lại em yêu* của Phạm Duy.

— Nhỏ Dung, hả ?

— Dạ.

— Nó biến rồi. Nó hẹn cô à ?

— Vâng.

Em «vâng dạ» ngoan ngoãn quá ta. Đoàn Dự bị cảm khái. Bất giác, cậu nhớ thi sĩ Thái Đế và làm thơ nhảm :

Bảo vâng, gọi dạ em ơi

Vâng lời sau trước em thời chó quên

Nghe anh mắt nhớ chùi ghèn

Tay không mụn ghẻ mới nên người tình

— Nó đi đâu ?

Đoàn Dự giật mình. Cậu đánh rơi hết thơ. Cậu vội đáp :

— Nó đi bơi.

— Với ai ?

Nhỏ Chu Chỉ Nhược bắt đầu «mất dạy» rồi. Cô bắt nạt Đoàn Dự ra mặt. Cô xách mé quá trời. Đoàn Dự bình tĩnh. Hãy bình tĩnh và kiên nhẫn kéo con chuồn chuồn bay biển.

— Một lũ.

Cậu gọi chuyện :

— Xe Honda ngon chứ ?

Chu Chỉ Nhược tặng cậu trái ớt :

— Xe ăn được à ?

Đoàn Dự dậm ngược nhận lỗi :

— Quên, xe chạy ngon lành chứ ? Có cần lau bu-dzi không ?

— Không.

— Điều chỉnh thắng ?

— Không.

— Giây «sên» ?

— Không.

- Bơm bánh ?
- Không.
- Tra dầu ?
- Không.

Đoàn Dự giả đồ đưa tay gãi mũ ! Chu Chỉ Nhược bốt nhãn nhỏ. Cô nhìn mũ của Đoàn Dự bằng đôi mắt hóm hỉnh. Nhưng Đoàn Dự không thể biết sự hóm hỉnh của Chu Chỉ Nhược. Cậu đã mù. *All who love are blind*. Mọi người mà dính vào bệnh yêu đều mù hết trơn. Vì mù, Đoàn Dự bèn ngớ ngẩn lật cái mũ ra. Chu Chỉ Nhược cười khúc khích, cười văng cả nước miếng. Con gái cười kiêu này thì vô duyên hết sảy. Riêng Đoàn Dự thầy có duyên.

- Cười gì ?
- Đầu anh.
- Giống Yul Bryner chứ ?
- Giống ông sư.
- Cô bảo cô mê đầu ông sư thôi ?
- Mê đầu ông sư chứ đầu mê đầu trọc của anh. Anh nghe em xúi dại anh gọt tóc, há ?

Đoàn Dự buồn bã. Cậu chợt nhớ ông phó húi. Và cậu ngạo nghễ xoa cả hai bàn tay lên đầu.

— Cô tưởng cô dụ khị tôi gọt tóc à ? Còn khuya. Tôi gọt tóc không bao giờ vì cô hết.

Chu Chỉ Nhược vênh vác :

— Vì đậu phụ tương tàu chẳng ?

Đoàn Dự lắc đầu trọc :

— Vì quê hương, dân tộc, tôi gọt đầu để phản đối những cánh khò sờ, khồn cùng trên trái đất tròn hai đầu hơi dẹt này. Tại sao con chó có gia phả ? Người ta đăng báo bán chó, kèm theo lý lịch bố mẹ nó, ông bà nội ngoại nó mà nhiều em nhỏ nạn nhân chiến cuộc lớn lên chẳng biết bố mẹ, ông bà mình là ai ? Bọn bán chó, mua chó với giá một vài trăm ngàn một con đã cười trên nỗi khốn khổ của dân tộc quê hương tôi. Tôi phản đối chúng.

Đoàn Dự nói xong, quay gót.

(Còn nữa)

CHỦ NHẬT UYÊN ƯƠNG

truyện dài ĐÌNH TIỀN LUYỆN

Lời hẹn của tôi dể dãn quá, chàng sợ. 10 giờ 30 Hoàng tới. Đứng trên hành lang giờ chơi tôi thấy Hoàng phóng xe vào sân. Sơ mi trắng quần xạm, hôm nay chàng bỏ cái cà vạt nặng nề ở nhà. Hăm hăm hăm sáu là nhiều. Tôi theo dõi chàng từng cử chỉ, từng bước một cho đến khi mặt hút ở lối lên văn phòng. Có vẻ là một lãng tử hơn là một nhà giáo. Chàng cũng lịch sự cũng người lớn cũng đứng đắn hơn bất cứ ai, nhưng trong cử chỉ đáng đập tôi thấy ở chàng thoát ra một vẻ gì quyền rũ, hấp dẫn (!) của một nghệ sĩ trên sân khấu hay trước ống kính (?) Có phải chuyện đó là quan trọng, là bận tâm. Không. Với tôi, những đóa marguerite của ngày chủ nhật mới thật là uà ngập là vĩ đại. Những đóa hoa trắng ấy sáng nay tôi đã chuyển từ lăng mây qua chiếc bình sứ lớn và còn tươi nguyên.

Tôi nói với Phượng Trì :

— Chắc bữa nay bọn mình được nghỉ hai giờ sau nữa bố ạ.

— Không chắc đâu.

— Sao bố biết ?

Phượng Trì ngó tôi mỉm cười :

— Đôi khi môn Việt văn cũng quan trọng ở Ban B chứ.

Thề há. Tôi đáp lễ bạn bằng một cái so vai rất điệu bộ, dù phải đầu gièm một phần những bởi rồi những lúng túng. Tuần trước Phượng Trì

nói : Trông ông ấy rất quen mà không nhớ gặp ở đâu. Tôi thắc mắc hỏi lại mãi : Đã nhớ ra chưa. Nó trêu tôi : Bỏ có về bận tâm chuyện ấy dữ nhi. Bận tâm, phải, tôi không phải cô nhớ như Phụng Tri để xem đã gặp Hoàng ở đâu. Vì, nhất định là Phụng Tri không cùng trên đường về học với tôi hàng ngày. Như thế là còn con đường khác một nơi chôn khác, phải không người ? Nhưng chắc chắn là đã có một chủ nhật và những đóa hoa trắng, không còn nghi ngờ gì nữa. Bởi tôi đã gặp chàng.

Chuông chấm dứt giờ chơi. Áo trắng từ sân và khắp hành lang tìm vào lớp. Tôi thì chưa. Tôi muốn đợi chàng trên đầu cầu thang như đã hẹn với mình. Các giáo sư từ văn phòng chia vào mỗi lớp sau khi các chỗ ngồi đã yên ổn. Chàng là người chậm trễ nhất với nỗi đợi của tôi. Phải đến năm phút sau mới thấy mái tóc bóng bĩnh của chàng nhô lên khỏi những bậc thang. Lòng tôi đang hồi hộp để sửa soạn mắt nhìn và môi cười thì, vô duyên hêt sức, theo sau là cái dáng to lớn công kênh của bà Tổng Giám Thị.

— Giờ này chưa chịu vào lớp, còn đứng làm gì ở đây ?

Thưa cô, thường con không đến nỗi phản nghịch hay ăn oán gì, nhưng sao bây giờ con hận cô quá đáng. Con có đợi đâu sao cô cứ ngang nhiên xuất hiện trên lối đón chờ thơ mộng của con. Bao nhiêu sửa soạn mắt môi của tôi bị bà Tổng dẫm dưới gót giày ba phần nát tan hết cả, chỉ dám khép nép nhìn chàng ngang qua.

— Tôi long trọng báo cho các chị một tin buồn : Từ nay tới hết niên học tôi sẽ dạy thế cô Liên. Còn hơn một tháng nữa chúng ta phải cõ nhai và nuốt cho hết chương trình một cách ngon lành.

Chàng đưa mắt xuống phía cuối lớp để gặp nỗi vui mừng oà vỡ trong mắt tôi. Hẳn chàng đã phải nhiều xếp đặt và nhiều cố gắng lắm để nhà trường bằng lòng cho dạy thế bà chị một thời gian. Vì tôi, vì cô học trò mắt to ? Chắc chắn như vậy.

— Thưa thầy, cái tin buồn ấy kéo dài suốt niên học tới cũng được ạ.

— Sang năm các chị sẽ học Triệt và quên môn Việt văn.

— Nhưng không thể quên thầy

Nàng Vân phát ngôn một câu đáng ăn điểm quá.

— Chị tên gì ?

Chàng mỉm cười, hất hàm hỏi. Vân đứng dậy đáp chững chạc

— Thưa thầy : Nguyễn thị Thanh Vân.

— Chị đáng ăn 21 điểm quá, nhưng rất tiếc các cột điểm của chị đã đầy rồi.

— Thầy ga lãng quá thầy.

— Thầy bỏ giai quá thầy.

Các chị mỗi người đều xứng đáng được hai mươi một điểm trên hai mươi. Tôi mỉm môi nhìn chàng. Chàng luôn luôn bị những tiếng ồn ào của bạn bè vây bọc tứ phía. Chàng chia chàng cho bao nhiêu áo trắng và coi thường tôi quá. Không thể được Quyên Quyên ạ. Phải lôi chàng ra khỏi đám đông. Phải kéo chàng về chỗ đứng của đôn đợi hàng ngày. Phải để chàng nhìn chàng nói và chỉ thân mật với một mình Quyên Quyên thôi. Tại sao chàng không lật sỏ ra để kêu em lên để xem tập, hỏi bài. Sao chàng không hỏi em có chăm uống thuốc bổ không, có ăn thêm nữa chén cơm mỗi bữa như chàng dặn không. Tại sao chàng chỉ nhìn em thỉnh thoảng và vô tình cười vô tình thân mật với tất cả mọi áo trắng trong lớp. Em sẽ hỏa thiêu trọn vẹn năm chục bông hoa trắng trong thùng rác ngay trưa nay cho chàng biết.

Tôi lại dọa Hoàng. Tiếng chàng giảng bài vẫn đều đều và nét phàn nguệch ngoạc trên bảng đen vẫn vô tình như chẳng có một Quyên Quyên ở trong lớp này.

— Bàn tay kia là bàn tay lười.

— Sao mi nói vậy ?

— Bàn tay bằng nhấc cầm cục phần cầm cuốn sách lúc nào cũng chỉ muốn buông xuống. Không thấy đó sao, chỉ cầm điều thuốc là ngoan ngoãn.

— Cột cách nghệ sĩ đây.

— Mắt kia là mắt bạc tình. Chàng bao giờ chịu nhìn về một phía.

— Chàng có về đảo bông.

— Là cái chắc.

— Liệu mi yêu chàng được không ?

— Để xét lại. Mũi kia là mũi giàu có nhưng gò má và nhân trung hứa hẹn trăm năm tình lận đận.

— Tội nghiệp chưa. Rồi sao nữa ?

— Mỗi kia là mỗi tham lam.

— Ừa, mỗi đây như múi bưởi. Hi hi, chàng này coi bộ đam mê nhiều thứ.

— Đáng lừng khùng. Hiền nhưng chắc không lành.

Hàng ngó lại phía Mây và Vân, đóng góp :

— Con trai nhà người ta vô đây là để dạy dỗ thiên hạ, ai cho phép các chị coi tương lãng nhăng thế.

Mây nói đủ cho cả bọn chung quanh nghe rõ :

— Con trai nhà người ta chứ... con trai bồ hủ. Quay lên đừng lộn xộn.

— Muốn mai mỗi «ông» mai mỗi cho, bằng lòng không ?

— Không có đầu heo đầu mà ham. Con trai nhà người ta nuôi nấng khôn lớn để cho chị đem gả bán chỗ nào cũng được hả. Còn khuya. Coi chừng bàn tay người ta có người đặt cọc rồi đây.

— Đầu có, bàn tay còn trắng phau. Bàn tay tự do. Bàn tay chưa hề bị ai xiềng xích.

Câu chuyện của Hàng, Mây và Vân ở cuối lớp hấp dẫn hơn để tài về ca dao phong phú của thầy Hoàng trên bảng. Đề tài này 10B năm ngoái tôi đã đại diện liên lớp trần thuật trên giảng và thuộc rất nhiều ca dao dẫn chứng. Người phụ nữ Việt Nam qua cao dao đã là một dịp để tôi đưa cọt bà Tống : *Thân em béo trọc béo tròn, Chông thương chông bảo... ngon hơn chá giò, khiên cứ tọa cười nghiêng ngửa muốn vỡ tung giảng đường.* Năm ngoái, sao tôi có nhiều chuyện thế không biết nữa. Luôn gây với bà Tống và được gọi lên văn phòng đều đều. Quên mang phù hiệu, mặc lụa ngà đi học và tôi trường trẻ là «nghề» của tôi. *Ngông nghênh nhất nhì nữ* là Quyên Quyên năm ngoái. Chuyện thầy Minh «hương dẫn» tôi làm toán trên bảng cũng đã ồn ào suốt nửa niên học. Mỗi đưa thêu dệt một câu, lại thêm tôi thất gút và tô màu cách rất vênh vang, thế là đã có một tâm thâm sắc sỡ trải ra giữa sân trường những tiếng đồn đại không đầu. Thật là không đầu, những câu chuyện trong một sân trường nữ, học trò và giáo sư. Cái sự thêm thắt và tô màu của tôi vào những đồn đại chỉ là cái ngông nghênh bướng bỉnh mà Ngọc Khanh bảo là, tướng mi dữ dội lắm chứ thực ra mi cũng ngu ngơ như ai vậy.

Cái bướng bỉnh đã bỏ được nhưng cái ngông nghênh thì không. Một lần tôi suýt gây lộn lớn với Sa, mới đầu niên học này chứ đầu, chỉ vì một câu nói. Sa không nói thẳng vào mặt tôi nhưng cũng gâu như thế. Những đũa hơi đẹp một tí là vác cái mặt lên trông khó ưa tẻ. Phiền phức là ở chỗ đó, giữa đám đồng con gái, hơn nhau một tí về bất cứ phương diện nào, quần áo, học hành, đẹp tốt là không dễ gì được yên ổn. Mà tôi thì ngông nghênh, thích gì là làm cho bằng được và chẳng ưa gì thì nói thẳng ra. Tôi như là một con bé dữ lắm vậy. Cái gì cũng đòi cho mình được nhất.

— Thưa thầy, thầy nghĩ sao về quan niệm «Nam nữ bình quyền» ?

— Tốt.

— Nhưng sao chưa được khuyến khích đúng mức ?

— Đủ rồi. Các chị thầy ngày nay có lãnh vực nào mà người phụ nữ vắng mặt đâu. Làm thủ tướng và chinh phục không gian. Quyền bầu cử và ứng cử ở mọi chức vụ, người ta quên chuyện nam hay nữ.

— Nhưng con gái chưa có quyền đi .. hỏi chồng.

— Con gái vẫn chỉ đứng đợi cho con trai tới tán tỉnh.

— Con gái vẫn mười hai bên nước đục trong lênh đênh mòn mỏi. Chàng đốt thuốc. Vân đề nan giải rồi đây. Khoé mỗi cười nhếch ngạo mạn, người con trai của đám đồng khiên tôi hơi bất bình. Tôi vẫn chưa thể nào lòi chàng thoát ra khỏi vòng vây của mọi thứ tiếng động. Chàng nói chàng nói và chàng nói. Tôi chỉ ngắm nhìn chàng chứ không muốn nghe bất cứ gì chàng nói ra. Nếu thế tôi phải kể chuyện cổ tích, bắt đầu từ vườn địa đàng, ông A-dong, bà E-và và cái xương sườn cụt. Thượng đế đã đặt định như thế từ khởi thủy của loài người, cũng như bản tính của từng phái. Nếu không có không còn giữ được bản tính ấy thì làm sao có nam và có nữ.

Ông thầy Việt vẫn theo học trò lạc đề xa xôi quá. Nhưng cả thầy lẫn trò đều mái miết đi, không ai nghĩ tới chuyện phải trở về nữa. Thích thú quá Hoàng nhì, người đầu còn mắt nhìn và nghĩ gì tới em, dù em ở ngay trước mặt.

(còn tiếp)

và bạn ngọc

TRẦN VIỆT DŨNG (Kontum) : Dù có sáng suốt đến đâu cũng chẳng kiểm soát nổi sự chọn lựa ấy. Đã có cả chục ngàn bài đăng trên TN, bây giờ có gặp lại một bài cũ sao lại, tòa soạn cũng đành chịu. Cũng chỉ biết kêu gọi « lương tâm » của người cầm bút thôi. Cứ coi đó là một tai nạn thường rồi quên đi.

VŨ ÁI THU (Mỹ Tho) : Nếu TN đã an ủi cháu được một chút thì ngược lại thư cháu cũng lên tinh thần anh em TN. Cám ơn cháu. Hãy cố động cho TN như cháu hứa mãi nhé.

PHẠM THỊ HỒNG ĐIỆP (Phước Tuy) : TN đứng vững là nhờ một tay giữ của anh em tòa soạn và một tay đỡ của các bạn ngọc. TN hết than thở rồi (thờ dài thì còn). Mong Điệp cố động hết mình cho nó.

CHƯƠNG CUNG (Nha Trang) :

Đã nhận được những « cánh hồng » ấy. Sẽ chưng vào bình cho thiên hạ TN ngấm trong một ngày gần đây.

VĂN CÔNG MỸ (Qui Nhơn) : Vẫn mong những bài mới của bạn, dù các bài trước chưa đọc tới. Cám ơn.

UYÊN (Kontum) : Báo ở các tỉnh tới thứ bảy là đúng, vì sáng thứ sáu báo mới được phép bỏ ra khỏi nhà in. Hãy dặn trước sạp báo nơi cháu thường mua là nhất định có báo đều đặn.

PHẠM HẢO (Qui Nhơn) : Chúng tôi sẽ đọc tới. Mong TN không làm phụ lòng đợi chờ của ông nhiều.

TÂN SẮC (Bình Lợi) : Coi TN là người tình đầu, hẳn sẽ cảm động chết lản ra mắt. Vậy cháu cũng coi hẳn là người tình cuối là điều chúc lành có lý do nhất.

TẠ NGHI LỄ (Đà Lạt) : Nghe ông đã về tới Sài Gòn? Mời ông làm một chuyện xích lô tới tòa soạn chơi.
PHẠM HỒ TRƯỜNG (Ban mẹ Thuột) : Thề là quý rồi. Chúng tôi đã lựa riêng. Thân.

VÕ TRẦN NGUYỄN (Qui Nhơn) : Xin viết rõ ràng hơn, bởi vì tòa soạn vớt bỏ phong bì trước khi đọc thư nên không biết « ông » là ai để có thể trả lời bạn.

TRẦN QUANG THIỀU (KBC 6143) : Tất cả bài vở của bạn gửi tới đã nhận đủ. Sẽ có mục BND để các tác giả khỏi hối hộp. PĐT đã đi lính. Khi nào có dịp về phép mời bạn ghé TN chơi.

THÁI NGỌC TRẦN (KBC 4822) : Cám ơn cái thư viết trên vông của anh. Trên rừng mà cũng có báo đọc như thề là nhất rồi còn gì. TN sẽ cố gắng đều đặn hằng tuần, chẳng để làm gì cả, hay chỉ để cho anh quảng cáo không công thôi, cũng thấy đáng được an ủi lắm rồi.

MINHON : Đi bộ để góp tiền mua báo, cháu khiến các chú ở Tòa Soạn cảm động bỗng... viết hay hơn. Bài chưa đọc. Hãy đợi. Trong khi đó thì cháu cứ lo viết những chữ mới đi.

NGUYỄN ĐĂNG THẮNG (Tam Kỳ) : Muốn có báo chắc, em nhờ dặn trước sạp báo hoặc đại lý gần. Vì, ban quản lý đã hỏi nhà Tổng phát hành, được trả lời : Tại đại lý nơi đó không nắm vững độc giả nên có tình trạng khan hiếm vô lý như thề. Sau đó, tin cho các anh biết kết quả nhé.

THIÊN LƯƠNG (Mỹ Tho) : Bài gửi về nhiều, chờ đọc và chọn. TN không chơi trò « kỹ nghệ » như thề đâu. Mền.

TH HẠNH (Saigon) : Anh Chi Yêu Dầu đã phát hành, không có bán quý vì giấy mắc quá. Chỉ sau 4 giờ ĐTL mới có ở tòa soạn.

HOA RỪNG (Quảng Ngãi) : Mong là như thề. TN sẽ cố gắng đều đặn để xứng đáng với sự mong mỏi của anh. Hãy gửi tiếp những bài mới. Mong.

tuổi ngọc

In tại cơ sở ấn loát

Nguyễn-Bá-Tòng

63 Bùi Thị Xuân, Saigon II.

Số lượng : 6000.

ĐỒNG NAI

270 Đê Thám, Saigon II

Điện thoại : 20.942

Tổng Phát Hành

MÙA HÈ CÓ... ■ NG. TH. TRỊNH (Tiếp theo trang 40)

Tôi biết mùa hè đang qua. Mùa hè sẽ còn qua dài dài. Time never waits... But for love. Tự dưng tôi nổi sùng vì lời tiên đoán của Lộc Cộc Mù tiên sinh: *Bạn sẽ không phải hối tiếc vì quen một người.* Không phải hối tiếc, thật vậy không? Tôi buồn rầu nói:

— Em biết đó, mùa hè có nhiều đổi thay. Trời còn nắng mưa giông bão bất chợt, hưởng gì lòng người.

— Ông sợ đổi thay?

— Phải. Khi mà giữa chúng ta chưa có gì đáng để đổi thay.

— Quả đất tròn rồi chúng ta sẽ gặp lại nhau.

— Nhưng hai đầu quả đất hơi méo nên chúng ta cũng dễ lạc nhau.

— Em sẽ nhớ mãi hai câu thơ ông đã dịch cho em nghe. Bây giờ khuya rồi xin phép ông em về

Tôi không muốn đưa em về tí nào nhưng vì lịch sự tôi đành lui thủi theo em mở cổng. Khi em nói chào ông, tôi nhìn sững đôi mắt em. Đôi mắt to, sáng lóng lánh dưới ánh trăng trông đẹp tuyệt vời và tôi đứng im chẳng thốt lên lời vì vẻ đẹp tuyệt vời đó.

Người ta còn biết nói gì khi đã hiểu mùa hè có nhiều đổi thay.

MÙA HÈ CỦA BÉ ■ NHÃ CA (Tiếp theo trang 4)

— Bé thích chơi dê không?

— Thích chứ.

— Lân có nhiều dê lắm, Lân cho Bé nghe.

Bé vui vẻ nhận. Nhưng khi đem dê của Lân cho nó đá với dê của thằng Bím, anh Phong và Bé đã có dịp cười ngặt. Anh Phong vừa mới phát minh ra một phương pháp kinh cho dê nổi đóa mà vẫn tiết kiệm được tóc cho Bé. Anh lấy một khúc tre nhỏ, dài gấp hai và to gấp ba cây tăm. Anh sai Bé đi lấy đèn cây, anh hơ đèn cây cháy, cắt những sợi tóc cho ngắn đi, xếp lại lấy sáp ướp bắt dính những sợi tóc vào cây tăm tre. Xong anh có cái chổi tóc nho nhỏ. Cái chổi này đem quét vào râu, vào đầu, miệng của dê, các chú dê nhột, nổi đóa đá nhau ngay. Phương pháp này nhân hơn, giữ sức khoẻ cho dê hơn là cột tóc mà quay tít mù. Anh Phong đặt hai chú dê vào một cái hộp lớn:

— Coi dê của Bé với của Bím, con nào thắng nghe.

NHÃ CA (bé yêu, trích)

TUẦN BÁO TUỔI NGỌC

ĐÃ CHO SẮP CHỮ TỐI TRANG 32

CỦA TRUYỆN DÀI 504 TRANG

RỰC RỠ TÌNH YÊU, HỒN NHIÊN TUỔI NHỎ,

THẨM THIẾT GIA ĐÌNH

CỦA TÁC GIẢ NHÀ TÔI, CẦU MƠ,

THĂNG VŨ, NGỰA CHÚNG TRONG

SÂN TRƯỜNG

CÂY LEO HẠNH PHÚC

Phát hành đúng ngày 16-8-1974

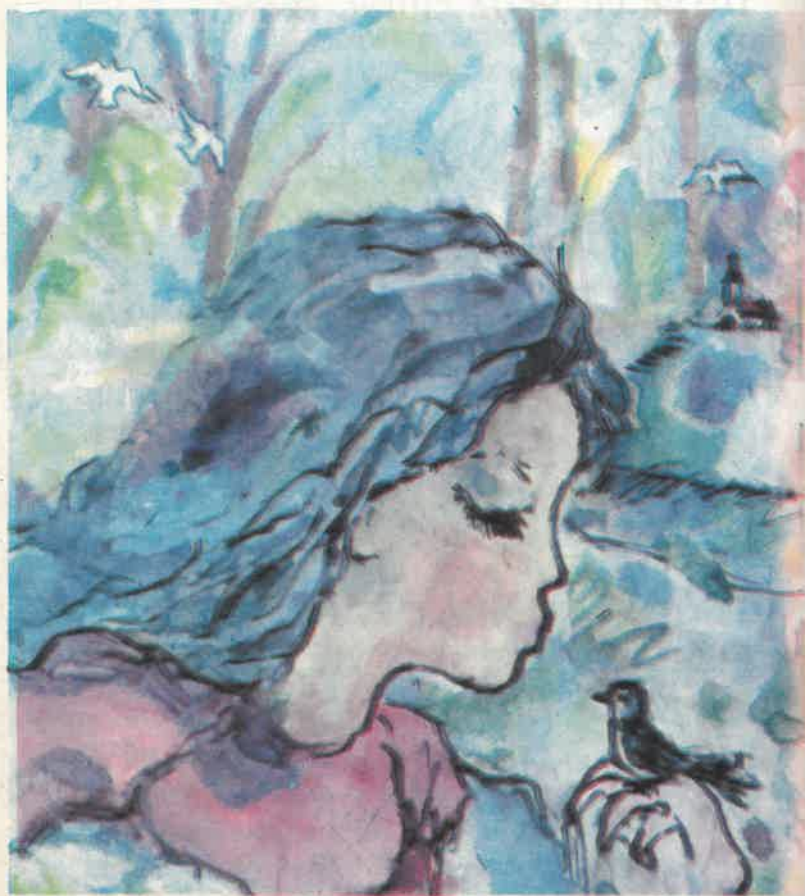

TUỔI NGỌC XUẤT BẢN
BÌA LẠ NHẤT CỦA ĐÌNH TIÊN LUYỆN
ẤN LOÁT «CÁCH MẠNG» NHẤT
TRONG SỔ NGÓT NĂM MƯƠI CUỐN
SÁCH CỦA DUYÊN ANH

nghe triệu
má sao trời cũng không
ngọt ngào bằng
đôi mắt

anh chi yêu đâu

ĐINH TIÊN LUYỆN

đã phát hành khắp nơi